

HEEL ISRAEL

Inleiding

Onlangs las ik een artikel over de uitspraak in Rom. 11 'En alzo zal geheel Israël zalig worden, gelijk geschreven is...'

De strekking van het artikel was dat of nu heel Israël zalig wordt of niet, ons dit niet hoeft te beletten het Evangelie aan de Joden te prediken. Dat is volkomen juist. Niettemin lees ik zo'n artikel door in de hoop dat eens uitgelegd wordt wat onder geheel Israël moet worden verstaan. Om één of andere reden gebeurt dit nooit.

Eigenlijk zou in de eerste plaats het begrip 'zalig worden' moeten worden toegelicht. Het probleem is dat wij in de Bijbel heel wat specifieke termen tegenkomen, uitdrukkingen die we buiten de Bijbel niet gebruiken. En omdat we ze buiten de Bijbel niet gebruiken en tegenkomen, gaan deze uitdrukkingen een eigen leven leiden. Je kunt er daarom willekeurig wat voor betekenis aan geven, zonder dat het echt opvalt wat je ermee doet.

Jakob Klein Haneveld zei daarover dat dit één van de methoden van de duivel is, die aan specifiek Bijbelse uitdrukkingen andere betekenissen geeft.

Geloven is bijvoorbeeld twifelen (ik weet het niet zeker, maar ik geloof het wel). Dat is echter niet de betekenis van het woord 'geloof'.

Wij wensen elkaar een zalig kerstfeest. Maar wat is zalig? Gelukkig? En als iemand zalig is of welgelukzalig, is hij dan een kind van God?

'Alzo zal geheel Israël zalig worden' kan natuurlijk ook uitgelegd worden als dat Israël ooit een feestje gaat vieren en dat iedereen meedoet, want 'geheel' zou kunnen betekenen dat iedereen eraan meedoet.

Ooit werd ik overigens op het matje geroepen door een vrouw die mij van jongs af aan gekend heeft. Toen ik een jaar of 25 á 30 was, werd ik door haar uitgenodigd. Ze wilde van mij weten wat ik bedoelde met dat niet alle Joden zalig worden, want dat had ik kennelijk een keer gezegd. Zij hief de handen ten hemel en riep uit: 'O God, Ab Klein Haneveld wil niet dat alle Joden zalig worden'. Zij had drie ongelovige kinderen, waarvan er één predikant was, met de achternaam Cohen. Bij nader inzien was dat een aangenomen kind, iemand die z'n ouders verloren had in de tweede wereldoorlog. Ik weet dat daar een hele geschiedenis achter zit, maar ik weet tot op vandaag niet waarom zij nu dacht dat alle

Joden vanzelf wel zouden zalig worden, want ik dacht dat ze de Bijbel beter kende. Het is een vorm van al verzoening, maar dan beperkt tot de Joden.

Twee van haar drie zonen zijn inmiddels burgers van de Joodse staat. Zij dachten ook hun thuis te hebben in de staat Israël. In de praktijk waren zij christelijk opgevoed, maar ik denk dat ze de Heer kwijt zijn.

Dat zijn trieste dingen; men vertrouwt op een losse uitspraak, die zomaar uit de Bijbel getrokken wordt en bovendien ook nog op zichzelf toepast.

Sommigen beweren inderdaad dat alle Joden toch wel behouden worden en dat daarom aan hen het Evangelie gepredikt moet worden, want anders kan de Heer dit natuurlijk zo niet regelen.

Anderen beweren dat aangezien alle Joden toch zalig worden, aan hen het Evangelie juist niet gepredikt hoeft te worden. Maar omdat men toch iets heeft met de Joden, gaat men de Joden helpen... in hun ongelof, als volk. Kortom, het is een chaos; iedereen weet het, maar niemand weet het.

In de dagen van Jeremía was er sprake van een Joods volk, Juda, rondom Jeruzalem. Het andere deel van Israël bestond niet meer; de staat was vernietigd en er was niemand van overgebleven in het land, zegt de Bijbel. Iedereen was weg. Alleen de stammen van Juda en Benjamin waren nog over, onder de naam Juda en met een koning uit het huis van David, in Jeruzalem.

Jeremía had de opdracht om de ondergang van zijn Joodse staat, de staat waarin hij in zijn dagen leefde, aan te kondigen. Dat deed hij ook. Maar behalve Jeremía waren er nog anderen die zich voor profeten uitgaven. Zij worden valse profeten genoemd. Zij leerden precies het tegenovergestelde en ik kan me voorstellen dat zij daar ook Bijbelteksten bij citeerden uit de vele profetieën die daar al aan voorafgegaan waren. Want er zijn natuurlijk vele teksten te vinden waarin staat dat de Heer naar Zijn volk zou omzien en dat Hij een keer zou brengen in hun ballingschap en dat Hij Zich over hen zou ontfermen, dat Hij Zijn volk zou roepen, zou verzamelen en dat Hij ze zou bijeenbrengen. De Heer zou Jeruzalem redden. Die woorden waren allemaal geschreven in de dagen van Jeremía en soms al eeuwen daarvoor.

Toch moest Jeremía zeggen dat het van geen kanten klopte, hoeveel Bijbelteksten ze er ook voor hadden, want de Heer ging Jeruzalem

verwoesten en daarmee de hele Joodse staat. Misschien hebben ze toen ook wel gezegd (ik zeg het spottend): 'Wat is het toch aardig dat er zoveel verschillende Israëel-visies zijn'. Dat roepen ze vandaag namelijk ook.

Maar ik moet net als Jeremía zeggen dat de Joodse staat vernietigd zal worden.

De Heer zei over de valse profeten: 'Zij profeteren uit hun hart'. Zoiets vinden wij vandaag een aanbeveling. Het komt uit het hart. Ik weet nog dat na mijn eerste officiële spreekbeurt iemand naar mij toekwam en zei: 'Ik heb er niets van begrepen, maar ik heb wel gemerkt dat het uit uw hart kwam'. Dat heb ik niet als een compliment beschouwd. Nog steeds niet. Het is nooit weg als het uit het hart komt, maar het moet uit het Woord van God zijn en men zou het begrijpen.

En men zou begrijpen dat als hier staat dat ooit geheel Israël zal zalig worden (er staat 'op deze wijze', maar daar hebben we het nog over), dit niet wegneemt dat er twee bladzijden eerder staat...

Rom. 9: 27 Al ware het getal der kinderen Israëls gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden.

Dit vers is bijna letterlijk geciteerd uit Jes. 10: 22, maar woorden van gelijke strekking vinden we in Jesaja overigens wel vaker.

In Genesis wordt deze belofte aan Abraham verschillende keren herhaald (en daarna aan in ieder geval Izak, Jakob en Efraïm), dat hun zaad zou zijn als het zand der zee; zoveel, dat het niet geteld kan worden.

En hier staat dat hoe talrijk dat Israël ook moge zijn, of hoe talrijk de Joden ook zijn, er slechts een overblijfsel zal behouden worden. Dat wat er overschiet, dat wat ontkomt. Dat is per definitie een minderheid.

Deze gedachtegang wordt in Rom. 11 trouwens nog toegelicht.

Uit vers 4 van Rom. 11 zou moeten volgen dat het een standaard vaste Bijbelse leer is dat hoe groot het volk van God ook moge zijn, het in de praktijk slechts een overblijfsel uit dat volk betreft.

Ik weet niet hoeveel inwoners het rijk van koning Achab had; toch waarschijnlijk enkele miljoenen, maar er waren er niet meer dan 7000 die hun knie voor Baäl niet gebogen hadden. Het was zelfs zo dat Elía dacht dat hij alleen was overgebleven. Maar de Heer zei dat er nog 7000 overgebleven waren. Dat was zó weinig dat Elía er niet eens weet van had.

Dan terug naar Jesaja 10: 22. 'Want ofschoon uw volk, o Israël! is gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel daarvan wederkeren...'

Denk ook aan Jes. 17: 6, waarin het overblijfsel vergeleken wordt met twee of drie beziën in de top der opperste twijg van een olijfboom en vier of vijf aan zijn vruchtbare takken. Dat is bepaald niet veel.

Elders wordt gesproken over dat overblijfsel en heet het 'een volkje Israëls' (Jes. 41: 14).

Als geheel Israël zalig wordt, hoe groot is dat Israël dan? Wat betekent 'geheel Israël' eigenlijk? Is Israël Israël wel?

- Rom. 9: 6 ...Want die zijn niet allen Israël die uit Israël zijn.
7 Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen; maar: In Izaäk zal u het zaad genoemd worden.
8 Dat is, niet de kinderen des vleses, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen der belofenis worden voor het zaad gerekend (Rom. 9: 6 - 8).

Wat is geheel Israël? In ieder geval niet alle afstammelingen van Abraham, want Abraham had meerdere zonen dan alleen Izak. Ook niet alle afstammelingen van Izak, want hij had twee zonen, waarvan Ezau aan de kant geschoven werd. Het zijn allemaal omstreden begrippen. Daar is een goede reden voor.

Naar onze maatstaven is Israël eigenlijk geen eigennaam maar een titel. Dat onderscheid bestaat dan misschien niet in de oude talen, maar wij kennen dat onderscheid wel.

Denk bijvoorbeeld aan Radzinger. Sinds hij naar Rome vertrok, heet hij Benedictus. Zo heette Israël Jakob. Hij liep tegen de Heer op, tegen Zijn aangezicht zelfs. Daarom heette de plaats waar het gebeurde ook Pniël. Hij zei uiteindelijk: 'Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent'. Dat deed de Heer, het aangezicht Gods, dan ook en Jakob kreeg meteen een titel. Hij werd in de adelstand verheven. Hij werd uitverkoren van tussen de mensen uit, om te erven van zijn vader en van zijn grootvader enzovoort. Jakob werd aangesteld en zou een groot volk worden en dat volk zou eerstgeboorterecht hebben boven de overige volkeren en kreeg de daarbij passende titel Israël.

Het Bijbelse idee is, dat als het volk ongelovig is of wordt, dan heeft het

daarmee het recht op die titel verspeeld. Dan zegt de Heer: 'Jullie waren ammi, Mijn volk, maar nu zijn jullie lo-ammi, niet Mijn volk, want gij zijt Mijn volk niet'. Toch wordt in Hoséa, waar deze dingen genoemd worden, lo-ammi uiteindelijk weer Gods volk.

Voor een beetje dispensationalist mag dit niet te moeilijk zijn. Wij hebben geleerd dat God een werk deed aan het Joodse volk, maar dat het Joodse volk ongelovig werd of was in de de dagen van de Heere Jezus en de dagen van de apostelen. Toen heeft de Heer het werk aan het Joodse volk stopgezet, waarna God Zich inmiddels een volk uit de heidenen verzamelt. Dat is de Gemeente, een volk uit de heidenen.

Anders gezegd, God heeft Zijn werk aan het Joodse volk afgebroken aan het einde van 69 weken uit de profetie van Daniël. Dat was zo ongeveer bij de intocht van de Heer in Jeruzalem; en Hij zal Zijn werk met dat Joodse volk weer oppakken aan het begin van de 70^e week van Daniël. Dat is wanneer dat volk een verbond zal sluiten met de meest voor de hand liggende vijand, wat zal resulteren in 3 ½ jaar grote verdrukking en de totale verwoesting van de Joodse staat. Dat zal ook leiden tot de bekering van het Joodse volk, maar dat is binnen het kader van de uitspraak dat geheel Israël zalig zal worden op dit moment een beetje een gevaarlijke uitspraak.

Dat verbond zal dus in ieder geval leiden tot de ondergang van Jeruzalem, waarvan geen steen op steen gelaten wordt. Dan is er een overblijfsel dat blijkbaar in de naam van het Joodse volk de Naam des HEEREN aanroept. Daarmee zijn we bij de bekering van het Joodse volk als volk.

Maar daar gaat het me nu niet om. We leven nu in de tijd tussen de 69^e en 70^e week van Daniël. In de tussentijd doet God wat anders. Hij heeft het Joodse volk losgelaten en verzamelt Zich nu een volk uit de heidenen.

Deze periode wordt ook wel beschouwd als een tussengeschoven periode in de heilsgeschiedenis en vanuit zeker standpunt is dat goed te verdedigen.

Hoe het ook zij en wat het onderwerp ook is van Rom. 9 - 11, in Rom. 8 wordt gezegd dat wij, die gelovigen zijn en wedergeboren, daarmee geworden zijn tot kinderen van God. (Dat heeft met het Judaïsme schijnbaar niets van doen.) Wij zijn daardoor erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus. En als erfgenamen zijn wij geroepen tot zoonstelling. Wij hebben de Geest der zoonstelling ontvangen (Rom. 8:

15) en wij zijn verwachting de zoonstelling (23) bij de verlossing van ons lichaam. Kortom, wij zijn erfgenamen en zullen tot zonen worden gesteld, zoals ook Izak eens gesteld werd tot zoon van Abraham. Dat was niet bij zijn geboorte, maar later toen Ismaël werd weggezonden; en zoals Jakob gesteld werd tot zoon van Izak. Wederom, niet bij zijn geboorte, maar enige decennia later; en zoals Efraïm, dan wel Jozef, gesteld werd tot zoon van Jakob, zo zullen ook wij tot zonen worden gesteld.

Maar... als je vanuit het Oude Testament komt en de voorgaande 1079 bladzijden ook gelezen hebt, dan weet je dat God dit soort zaken, die van zoonstelling, namelijk aanstelling in het eerstgeboorterecht, allang geregeld had en dat Hij die zoonstelling gegeven had aan Israël.

En... als Israël in onze dagen dan op één of andere wijze op een zijspoor gezet is en de Heer inmiddels wat anders doet met betrekking tot een volk uit de heidenen voor Zijn Naam, hoe kan het dan dat God aan die Gemeente de zegening geeft die Hij vanaf het allereerste begin aan Israël gegeven of in ieder geval beloofd had.

Want... Mozes moest van de Heer in Exodus 4 tegen farao zeggen: 'Israël is Mijn zoon; laat Mijn zoon trekken. Niet? Wel, dan zal Ik uw zoon doden en alle eerstgeborenen van Egypte'. Zo is het ook gebeurd. Dat is aan het begin van de geschiedenis met Israël en aan ongeveer het eind van de geschiedenis van Israël waren de 10 stammen weg en de 2 stammen zouden binnen afzienbare tijd ook uit het land verdwijnen. Dat was in de dagen van Jeremía.

En... de Heer laat door Jeremía zeggen in Jer. 31: 9 dat Hij Israël tot een Vader is en Efraïm is Zijn eerstgeborene. Verderop in vers 20 zegt Hij dat Efraïm Hem een dierbare zoon is. In de dagen van Jeremia was die zoon echter al onterfd. De 10 stammen waren immers weggevoerd in ballingschap en God had hun een scheidbrief gegeven. En omdat Efraïm weg was, werd Juda automatisch de erfgenaam, als meest naaste familielid. Juda heeft toen ook de naam Israël, de titel, overgenomen, omdat de echte erfgenaam verdwenen was, zoals de verloren zoon verdween.

Niettemin gaat het in Jer. 31 allemaal niet over Juda, maar over Efraïm en de 10 stammen. God had aan hen beloften gedaan en Hij deed ze aan hen gestand op het moment dat Hij een hevig oordeel over het volk

bracht.

En toen in onze dagen het Joodse volk in tweede instantie alsnog verdween (de Joden noemen dit de Edomitische ballingschap), verzamelt God Zich een Gemeente uit de heidenen en aan deze Gemeente worden dezelfde zegeningen toegeschreven die God aan Israël beloofd had. Hoe kan dat?

Dat heeft men in brede kring als volgt opgelost: de Gemeente is in de plaats van Israël gekomen. En zoals bij ontstentenis van de 10 stammen van Israël de 2 stammen de titel overnamen, zo is bij ontstentenis van de 2 stammen aan het begin van onze bedeling, de titel Israël overgenomen door het volk dat God Zich nu verzamelt onder de heidenen, namelijk de Gemeente. En dus wordt de Gemeente gezien als Israël.

Is er voor deze redenering ook enig Bijbels bewijs aan te voeren? O ja, plenty. Alleen al in Rom. 9 – 11 worden minstens 30 citaten uit het Oude Testament aangehaald die van toepassing gebracht worden op de Gemeente. En dat is dan nog maar een bloemlezing. Voor elke stelling die Paulus naar voren brengt, noemt hij hooguit twee Schriftplaatsen. Niettemin, het staat er vol mee. Het is dus helemaal niet moeilijk om aan te tonen dat de zegeningen van Israël terecht zijn gekomen bij de Gemeente.

Alleen, wij dispensationalisten hebben ons uitgeput met het maken van een lijst van Schriftplaatsen waarin het verschil tussen Israël en de Gemeente naar voren gebracht wordt. En dat is een lange lijst. Met andere woorden, er is overal wat voor te zeggen en het kan allemaal redelijk goed onderbouwd worden met reeksen van Schriftplaatsen.

Maar hoe zit het nu werkelijk?

Als je tegenwoordig zegt dat wij het geestelijk Israël zijn, dan haal je een bak ellende over je heen, in evangelische kringen althans. Dan ben je een aanhanger van de vervangingsleer en dat is de oorzaak geworden van de Jodenvervolging. Maar ik denk dat het eerder de oorzaak geworden is van de christenvervolging, door de Joden. De Joden zouden immers tot jaloersheid verwekt worden door de Gemeente. Waar wij als gelovigen uit de heidenen zeggen dat wij gezegend zijn met de zegeningen van de Messias van Israël en dat wij in gemeenschap leven met God en dat zelfs zonder de wet, dan worden de Joden jaloeers. Ze worden boos en gaan met stenen gooien. Dat staat in de Bijbel, in

Mattheüs, Markus, Lukas, Handelingen en de brieven.

Christenvervolging is een Joodse uitvinding. Jodenvervolging vond al plaats in de Perzische ballingschap. Dat is dus geen christelijke uitvinding. Men leze het boek Ruth. Tegenwoordig wordt maar van alles beweerd wat volstrekt Bijbels- en historisch onjuist is.

Breek me de 'bek' niet open, want anders ga ik praten over het Palestijnse volk, dat overigens helemaal niet bestaat. De wereld zit vol misverstanden en de theologische- of christelijke wereld net zo goed.

Waar gaat het eigenlijk over in Rom. 9 – 11? Over dat zegeningen van Israël terecht zijn gekomen bij u en bij mij heidenen, maar dat u en ik, heidenen van oorsprong, op juridische grond niettemin toch Israël zijn. Dat moet je kunnen volgen. De Bijbel legt dat uit. Maar het probleem is dat wij de betekenis van de Bijbelse termen zijn kwijtgeraakt en dat de discussie in het christendom tot vandaag eigenlijk alleen maar gaat over één ding, namelijk of ik in de hemel kom of niet. Het gaat allemaal over het persoonlijke behoud van de mens. Zelfs 'onder ons' maak je het mee, dat als iemand een lelijk woord zegt, een ander dan zegt: 'Ja, ja en dat noemt zich dan een broeder'. Zodat er zelfs onder ons enige twijfel bestaat of iemand er wel bijhoort of niet en kennelijk dan toch andere normen aanlegt dan alleen die van geloof. Daar gaat de kerkgeschiedenis dus over, de geschiedenis van de theologie: 'Heeft God mij wel uitverkoren?'. Men wordt daar bloedzenuwachtig van en anderen apathisch. Je kunt er immers niets aan doen; God verhardt wie Hij wil en Hij ontfermt Zich over wie Hij wil. God doet maar. Of ik zalig ben? Inshallah, als God het wil.

Je zit zo op een verkeerde wissel, maar dat komt omdat het in alle religies precies hetzelfde is. Je weet het niet. Het hele woord 'uitverkiezing' is belast geworden; er hangt een heel gewicht aan. Uitverkiezing heeft als betekenis gekregen dat je er één uitkiest, net zoals vroeger aan tafel. Je had één aardappel in je mond, één aan je vork en één in je oog. Maar uitverkiezing kan van alles betekenen en heeft niet noodzakelijk te maken met jouw of mijn zaligheid. Waar het in werkelijkheid over gaat? Het gaat in Rom. 9 – 11 helemaal niet over wedergeboorte of eeuwig behoud. Zelfs niet als er staat dat alzo geheel Israël zal zalig worden.

Israël is het uitverkoren volk. Maar waartoe werd het uitverkoren? Niet om in de hemel te komen, niet om eeuwig leven te ontvangen, laat staan om lid te worden van één of ander calvinistisch kerkgenootschap.

Dat lees je nergens.
Israël was uitverkoren.

Ex. 19: 5 Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult
 gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij
 Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse
 aarde is Mijn;
 6 En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig
 volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen
 Israëls spreken zult.

Er is dus een voorwaarde aan verbonden en daar krijgt Israël later nog heel wat mee te stellen.

Israël was uitverkoren tot een volk van koningen en priesters. In de eerste plaats wil dit zeggen dat Israël werd geroepen om onder God als koningen te heersen over de volkeren der aarde. Dat zegt de Bijbel ook, dat eens de wereld zal geregeerd worden door Israël. Zo kun je de naam Israël dan ook heel goed vertalen: 'Israël regeert met God'. Dat zouden ze doen en dat zullen ze in de wederkomst van Christus ook doen.

In de tweede plaats is Israël ook het priesterlijke volk. Hun zijn de woorden Gods toebetrouwd. De Bijbel was per definitie toebetrouwd aan priesters. Zij heten priesters omdat hun de woorden Gods zijn toebetrouwd. Zij zijn verantwoordelijk om dat Woord te bewaren, te dupliceren, te kopiëren, te verspreiden, te prediken, te onderwijzen. Als je wat wilt weten, de waarheid wilt leren kennen, dan ga je naar een priester, want die wordt geacht het te weten. Daartoe werd Israël geroepen en dat is een verantwoordelijke taak. Dat heeft fundamenteel niets met eeuwig behoud te maken.

Als Israël dus een uitverkoren volk is, dan betekent dit dat Israël geroepen is om de Woorden Gods te bewaren en te prediken. En als eenmaal de tijd van de openbaring van het Koninkrijk is aangebroken, zullen zij met God heersen over de aarde, waarbij tien heidenen zullen grijpen naar de slip van één Jood; en de heidenen zullen tot hen opgaan (Zach 8: 23). Dat moet nog gebeuren. Daar gaat het dus over in Rom. 9 – 11.

De vraag is vervolgens hoe het kan dat God, Die beloften gedaan heeft aan Israël, deze vervult aan de Gemeente. Die vraag is maar zo niet te beantwoorden. Paulus wijdt niet voor niets drie hoofdstukken aan het beantwoorden van die vraag. Het hele Bijbelboek Romeinen wordt erdoor onderbroken. In alle handboeken over de brief aan de Romeinen vind je dat hoofdstuk 8 gewoon verder vervolgd wordt in hoofdstuk 12. Daar tussenin vind je de hoofdstukken 9 – 11 in verband met de relatie tussen de kerk en Israël, of tussen de Gemeente en het Joodse volk. Men zegt dat Rom. 9 – 11 dispensationalistisch van karakter zij, dat het een bedelingenkwestie is.

Maar wat staat er nu eigenlijk in die hoofdstukken; en hoe kan dat allemaal? Dat is moeilijk, omdat het één en ander van doen heeft met wat in het Oude Testament uiteen is gezet en daar weten wij gewoonlijk heel weinig van.

Het Nieuwe Testament ken ik door uitgebreide bestudering en herhaalde malen behandeld te hebben bijna uit m'n hoofd, maar wat weet ik eigenlijk van Jesaja? Zo hier en daar een tekst. Het is bijna kerst, dus: 'Er zal een Rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isai', 'het volk dat in duisternis wandelt zal een Licht zien' en 'er is uit 's werelds duistere wolken een Licht der lichten opgegaan'. Dan weet je dat weer. En Jesaja 53 natuurlijk: 'Hij werd om onze overtredingen verwond' en 'een straf die ons de vrede aanbrengt...'. Die teksten kennen we wel. Maar als daar de vraag gesteld wordt: 'Heere, wie heeft onze prediking geloofd, en aan wie is de arm des HEEREN geopenbaard?', dan heb je toch een probleem.

En wat weten we van al die koningen uit de geschiedenis van Israël? Wat weten wij van de boeken Samuël, Koningen en Kronieken? Toch weinig tot niets? Ja, van koning Achab weten we het waarschijnlijk nog wel. Met die vrouw. Dat is een boeiend verhaal. Izébel valt aan het eind uit het raam en dan de honden die haar bloed drinken. Een fantastisch verhaal!

En Elía. Het wilde maar niet regenen; 3 ½ jaar geen regen. Maar daarna kwam Jehu. Weten we daar nog wat van? Dat weten we toch allemaal niet.

En als we het hebben over die ongeveer 130 teksten over Israël en Juda...

'In het zoveelste jaar van Koning die en die van Israël werd die en die koning over Juda'. En... 'in het zoveelste jaar van die en die uit het huis

van Juda werd die en die koning over Israël. En... 'de koning van Israël streed tegen de koning van Juda'. En... 'de koning van Israël en de koning van Juda maakten een verbond tegen de koning van Syrië'. En... 'de koning van Juda maakte een verbond met de farao van Egypte tegen de koning van Israël'.

Je moet dus bij Israël niet meteen denken aan Juda en bij Juda niet meteen aan Israël, want dat zijn twee verschillende dingen. Het zijn twee verschillende volkeren en zo kom je uit het Oude Testament. Het zijn de beide geslachten waarover de Heer sprak in Jeremía, waarvan één van die twee geslachten al meer dan een eeuw verdwenen was. 'De HEERE, de God van die beide geslachten, heeft hen verstoten'. Maar dan zegt de Heer tegen Jeremía: 'Nee, nee, echt niet. Ik houd Mij aan Mijn beloften. Israël is altijd Mijn volk, zonder onderbreking'.

De dispensationalisten struikelen daarover omdat zij denken dat wij in de onderbreking leven. Calvinisten, om van de rooms-katholieken nu maar te zwijgen, struikelen erover omdat zij leren dat God die beide geslachten verstoten heeft en de kerk in de plaats van Israël gekomen is. Maar welke beide geslachten zijn dan in de plaats gekomen van de beide huizen Israëls? De rooms-katholieken en de protestanten?

En dat is dan het eind van het gesprek, want die theorieën houden geen stand, nooit. Daarom heb ik medelijden met de mensen die in die discussies verdwaald zijn. Als de Gemeente in de plaats van Israël is gekomen, zo ja en waarom niet? Kunnen we het ene standpunt bewijzen? Ja. Kunnen we het andere standpunt bewijzen? Ja. En wat doe je daarna? Zeggen dat we het niet weten en concluderen dat de Bijbel onduidelijk is.

Toen stond erbij: 'Zal Ik u niet kunnen doen als deze pottenbakker, gij huis Israëls?'. Nu stop ik, want ja, nu zinkt de moed me ook een beetje in de schoenen, want ik kan dat nu zo snel niet uitleggen.

Laten we twee kolommen maken om duidelijk te krijgen wie wie is:

Een vat ter onere	een vat ter ere
Ismaël	Izak
Ezau	Jakob
Egypte	Israël
Het Joodse volk	de Gemeente
Zou vernietigd worden	
Een oordeel over komen	

Beide kolommen komen uit dezelfde klomp leem. Ismaël en Izak hadden een gezamenlijke vader. Izak en Jakob waren tweelingen.

Maar, kunnen we nu verder? Twee vaten, oordeel over het Joodse volk. Eén vat dus vernietigd en het andere vat uit dezelfde klomp leem is de Gemeente. Is de kerk dus in de plaats van Israël gekomen? Ja, klopt. Geen enkel probleem.

De problemen komen pas wanneer je de tekstverwijzingen opzoekt in het Oude Testament en daarnaast in gedachten houdt dat Paulus zei dat Gemeentelijke waarheid verborgen was in oudtestamentische tijd.

Gaat het dan in Jeremía 18 bij de pottenbakker over het Joodse volk en de Gemeente? Dan zeggen wij uiteraard dat dit niet zo is, want het gaat over Israël.

Jer. 18: 6 Zal Ik ulieden niet kunnen doen, gelijk deze pottenbakker, o huis Israëls? spreekt de HEERE; ziet, gelijk leem in de hand des pottenbakkers, alzo zijt gijlieden in Mijn hand, o huis Israëls!

7 *In* een ogenblik zal Ik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik het zal uitrukken, en afbreken, en verdoen;

Als het een boom is wordt hij uitgerukt en als het een huis is, wordt het afgebroken. Kortom, het wordt verdaan.

Bedenk wel dat we hier bij Jeremía zijn! Wat is dus het koninkrijk dat uitgerukt, afgebroken en verdaan zal worden? Dat is het Joodse koninkrijk, het 2-stammenrijk, dat toen nog bestond. Het 10-stammenrijk bestond toen allang niet meer. De Joodse staat zou verwoest worden en Jeremía heeft de verwoesting van Jeruzalem en van de hele Joodse staat ook daadwerkelijk meegemaakt, tot het bittere eind toe; en hij heeft het ruim overleefd.

Kwam toen de Gemeente daarvoor in de plaats; het tweede vat is volgens Rom. 9 immers toch de Gemeente?

Kijk, daarom moet je het eerst in Jeremía opzoeken en als je dan weet wat het daar betekent, wordt het geïntroduceerd in Rom. 9.

We beginnen nu dus weer in Jeremía.

Jer. 18: 6 Zal Ik ulieden niet kunnen doen, gelijk deze pottenbakker, o huis Israëls? spreekt de HEERE; ziet, gelijk leem in de hand des pottenbakkers, alzo zijt gijlieden in Mijn hand, o huis Israëls!

- 7 *In* een ogenblik zal Ik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik het zal uitrukken, en afbreken, en verdoen;

maar...

- 9 Ook zal Ik *in* een ogenblik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik het zal bouwen en planten;

Het korte verhaal is als volgt: Jeremía was betrokken bij de val, het uitrukken, het afbreken en verdoen van de Joodse staat. Hij heeft het ook helemaal meegemaakt. Maar de Heer zei dat Hij in dat ogenblik ook een koninkrijk zou bouwen en planten. Sterker nog, men leze Jer. 1: 10, waarin staat dat de Heere Jeremía te dien dage zou stellen over de volken en koninkrijken, om uit te rukken, en af te breken, en te verderven, en te verstoren, maar ook om koninkrijken te bouwen en te planten. Hier in Jer. 18 wordt dit herhaald met dit beeld van de pottenbakker.

Jeremía kennen wij dus als de man die betrokken was bij het uitrukken, afbreken en verdoen van de Joodse staat, maar daarna loopt de man, in het gezelschap van enige dames van koninklijke bloede, van de bladzijden van de Bijbel af.

De Joden die dit hebben vastgesteld zeggen dat Jeremía nog niet klaar was, want hij moest immers ook nog een koninkrijk planten. Helaas waren zij, net als calvinisten, op hun eigen zaligheid gericht en denken dus dat het erover gaat dat Jeremía alsnog betrokken zal zijn in de bekering van het Joodse volk in de dagen rond de komst van de Messias. Daarom antwoordden de discipelen op de vraag van de Heere Jezus over wat de mensen denken wie Hij is, dat sommigen van hen denken dat Hij Jeremía is. Zij verwachtten de komst van Jeremía omdat Jeremía zijn werk nog niet had afgemaakt. Hij was in hun ogen nog niet klaar met zijn werk.

Maar Jeremía is wel klaar. Hij hééft namelijk een koninkrijk geplant. Echter niet onder Juda, niet onder de twee stammen van Israël, maar onder de tien stammen van Israël. Maar die waren toch in ballingschap? Dat klopt, maar hoeveel profetieën wil je hebben waarin staat dat God dat volk in hun ballingschap zou zegenen en dat zij in hun ballingschap tot bekering zouden komen en alsnog de Naam des Heeren zouden aanroepen. Dat staat allemaal in de profeten.

Israël zou altijd Gods volk zijn en dus zorgt de Heer ervoor dat dit ook zo is. Als dus het ene deel van Israël uit de boot valt, om het wat ongenueanceerd te zeggen, dan betekent dit dus dat Gods werk doorgaat via het andere huis van Israël. Dat is in de dagen van Jeremía gebeurd, want het Davidische koninkrijk is in die dagen overgeplant van het 2-stammenrijk naar het 10-stammenrijk van Israël in hun ballingschap. Dan spreken we over de Keltische, Anglosaksische volkeren en meer specifiek over Ierland. Jeremía wordt geacht de wetgever van Ierland te zijn en de grondlegger van het Britse koningshuis; via Ierland, Schotland en uiteindelijk Londen.

Zo moet het zijn. Je hebt één klomp leem, twee vaten, waarvan één vat wordt vernietigd. Dat is het Joodse volk. Dat het over het Joodse volk gaat wordt één hoofdstuk verder bevestigd, wanneer Jeremía van de Heer voor de ogen van de oudsten van het Joodse volk en de oudsten van de priesters een pottenbakkerskruik kapot moet gooien, met de mededeling dat het hen zo zal vergaan als met de kruik. Toen hebben ze Jeremía meteen gevangen genomen. Niettemin is gebeurd wat hij voorzeggd had.

Voor degenen die in de dagen van Jeremía leefden moet het niet al te moeilijk geweest zijn om te begrijpen dat dat andere vat dat alsnog gemaakt werd ter ere, de uitbeelding is van een koninkrijk dat geplant zou worden. De rest van het verhaal vind je bij Ezechiël in de vorm van een gelijkenis; hoe het gebeuren zou en hoe het inderdaad gebeurd is.

Als je nu weer die kolommen invult, schrijf je onder de ene het Joodse volk of de twee stammen (wat overigens een onnauwkeurige definitie is), Juda en onder de andere kolom schrijf je op grond van Jeremía 10 de tien stammen van Israël. Dat is dezelfde kolom als die van de Gemeente. Israël bestond uit twee huizen. Beide huizen worden ook beschreven als twee mannen, maar ook als twee vrouwen, als Jeruzalem en Samária en nog een keer als twee vrouwen, namelijk Ahola en Aholiba.

2 stammen

Een vat ter onere
Ismaël
Ezau
Egypte
Het Joodse volk

10 stammen

een vat ter ere
Izak
Jakob
Israël
de Gemeente

Zou vernietigd worden
Een oordeel over komen

tien stammen van Israël

Als je de lijn doortrekt naar het Nieuwe Testament wordt het toch interessant: 'Vader had twee zonen en zei tot hen: "werk in de wijngaard". Eén van de zonen zei: "Ja pa" en hij deed het niet. De ander zei: "Nee pa" en deed het toch'. Wie zijn die twee zonen?

En... 'Een vader had twee zonen. De ene zei: "Vader, geef mij mijn deel, want ik ga er vandoor". Toen het helemaal fout met hem was afgelopen, werd hij wakker, of werd hij aan zichzelf ontdekt (Efraïm in Jer. 31) en zei: "Laat ik opstaan en naar mijn vader gaan en zeggen: ik ben niet waard uw zoon genaamd te worden; maak mij maar tot uw dienstknecht". Vader zei: "Wat krijgen we nu? Ik maak je tot zoon". Maar dat kon toch helemaal niet, want hij had immers zijn erfenis al gehad? Maar de erfenis bestaat uit beloften van God; die kan de mens niet doorbrengen. Hoeveel geld je ook uitgeeft of over de balk smijt, als je een titel hebt, dan raak je die niet kwijt.

Zo is het met Israël, met Efraïm en dus met de tien stammen in hun ballingschap. Zij zijn dragers van de beloften, wat ze ook doen.

Is dat allemaal niet wat onwaarschijnlijk? Nou, we zijn pas halverwege hoofdstuk 9.

Rom. 9: 22	En of God, willende <i>Zijn</i> toorn bewijzen, en Zijn macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns, tot het verderf toebereid;
23	En opdat Hij zou bekend maken den rijkdom Zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid?
24	Welke Hij ook geroepen heeft, <i>namelijk</i> ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen

Nog een keer het rijtje:

2 stammen

Een vat ter onere
Ismaël
Ezau
Egypte

10 stammen

een vat ter ere
Izak
Jakob
Israël

Het Joodse volk	de Gemeente
Zou vernietigd worden	tien stammen van Israël
Een oordeel over komen	Rijkdom Zijner heerlijkheid
Vaten des toorns	vaten der barmhartigheid
Tot het verderf toebereid	tevoren bereid tot heerlijkheid

Die vaten der barmhartigheid die God bereid heeft van voor de grondlegging der wereld. Die vaten der barmhartigheid sloegen in Jer. 18 nog op de tien stammen, maar kennelijk slaat het in Rom. 9 op de Gemeente. Betekent dit dan dat één van de twee niet goed is. Nee, even volharden en doorgaan.

Die vaten der barmhartigheid heeft God niet alleen geroepen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.

Nu komen we bij een andere Schriftplaats terecht, namelijk in Hoséa.

Rom. 9: 25 Gelijk Hij ook in Hoséa zegt: Ik zal hetgeen Mijn volk niet was, Mijn volk noemen, en die niet bemind was, *Mijn* beminde.

Hoséa moest een vrouw nemen der hoererijen en kinderen der hoererijen (dat zijn buitenechtelijke kinderen).

Zo worden er drie kinderen geboren: Jizreël, Lo-Rucháma en Lo-Ammi. Hoséa is een beeld van de Heer Zelf, de vrouw van Hoséa, Gomer, is een beeld van Israël, want het land hoereert ganselijk van achter den HEERE (Hos. 1: 2). De kinderen die uit die vrouw geboren worden zijn dus ook een beeld van het volk Israël.

Het gaat hier niet over het huis van Juda, maar over het huis van Israël, de tien stammen; over het huis van Jehu (zie Hos. 1: 4), die koning werd over Israël (de tien stammen), nadat hij Izébel gedood had.

Voor alle duidelijkheid nog een keer, het gaat niet over de twee stammen, maar over de tien stammen. Hoséa trad ook op onder de tien stammen van Israël en profeteerde over de tien stammen van Israël, die in zijn dagen officieel nog Ammi, namelijk 'Mijn volk' (Gods volk) waren, maar die binnen afzienbare tijd Lo-Ammi, Lo-Rucháma en Jizreël zouden worden: niet Mijn volk, niet ontfermd en verstrooid.

Het gaat niet over Juda, over de Joden, maar over de heidenen. Die heidenen waren Israël tot in de dagen van Hoséa en nog iets daarna, maar toen maakte de Heer daar een eind aan. Dat staat ook in Hos. 4: 'Jullie hebben de kennis verworpen en jullie zullen dom (stom) gemaakt

worden'. Dat 'dom' is helaas vertaald met 'uitgeroeid'.

Hos. 4: 6 Mijn volk is uitgeroeid (tot zwijgen gebracht), omdat het zonder kennis is; dewijl gij de kennis verworpen hebt, heb Ik u ook verworpen, dat gij Mij het priesterambt niet zult bedienen;

Uitgeroeid = damah

1) to cease, cause to cease, cut off, destroy, perish

a) (Qal)

1) to cease

2) to cause to cease, destroy

b) (Niphal)

1) to be cut off

2) to be undone, be cut off at sight of the theophany

II. דָּמָה — (1) TO BE SILENT, TO BE QUIET, TO REST, TO CEASE; Jer. 14:17, "my eyes are poured out in tears, day and night, and they do not cease;" Lam. 3:49.

(2) causat. *to make an end* of any thing, hence *to destroy* (compare הָרַם, הִכְחִיד, הִשְׁבִּית, כָּלָה No. 4), especially *to lay waste, to desolate*, Hos. 4:5, דָּמִיתִי אֶמָּךְ "I destroy thy mother," that is, lay waste thy country; Jer. 6:2, דָּמִיתִי בַת-צִיּוֹן "I lay waste the daughter of Zion," i. e. thee.

NIPHAL, *to be cut off, to perish*, used of men; Hos. 10:15, בְּיִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל "to-morrow shall the king of Israel be cut off;" Isa. 6:5, אֹיִלִּי "alas for me! for I perish;" used of nations, Zeph. 1:11; Hos. 4:6; of cities, countries, Isa. 15:1; Jer. 47:5; Hos. 10:7. [See also Ps. 49:13, 21.] (In all these examples the preterite occurs, in the future the forms used are יִדְמוּ, יִדְמוּ from syn. דָּמָה). Hence דָּמִי, דָּמִי.

(Overgenomen uit de Blue Letter Bible.)

Dit is een oordeel over het hele volk, niet alleen over de priesters. Israël zou een priesterlijk volk moeten zijn, maar het heeft de priesterlijke taak aan de kant geschoven en trekt zich er in de samenleving niets van aan. Daarom ontslaat de Heer het hele volk Israël uit zijn ambt.

'In plaats van dat jullie een volk zijn dat wat te zeggen heeft, zal Ik jullie

stom maken en tot zwijgen brengen.’ Daarmee zouden de tien stammen worden tot Lo-Ammi, Lo-Ruchama en Jizreël. Ze werden dus heidenen. Jood zijn ze nooit geweest, in geen enkele zin. Niet qua afstamming, laat staan qua religie, want de Joodse religie is pas uitgevonden in de Babylonische ballingschap van de twee stammen. Dat was anderhalf á twee eeuwen na de verdwijning van de tien stammen in ballingschap.

En nu staat er in Rom. 9 dat wat Lo-Ammi was alsnog Ammi, Mijn volk, wordt en Lo-Rucháma wordt alsnog Rucháma, bemind. Dat stond trouwens ook al in Hos. 1

Hos. 1: 10 Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten, nog geteld kan worden; en het zal geschieden, dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods.

En wat staat er in Rom. 9?

Rom. 9: 26 En het zal zijn, in de plaats, waar tot hen gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen des levenden Gods genaamd worden.

Als je nu alleen Rom. 9 had, dan schrijf je ‘zonen van de levende God’ en ‘Ammi’ en Rucháma’ onder de kolom van de Gemeente. Wij zijn toch Gods volk? Wij zijn toch een priesterlijk volk, een Koninklijk priesterdom, een heilig en verkregen volk? Gebouwd tot een priesterlijk huis, een tempel?

Wij waren weliswaar heidenen, maar zijn geworden Ammi en Rucháma en daarmee Gods volk. Een priesterlijk volk.

Het probleem is echter dat deze zelfde uitspraken in Hoséa niet van toepassing gebracht worden op de Gemeente, maar op de tien stammen van Israël. Daar staat dat ooit tegen dat volk gezegd zal worden : ‘Gij zijt kinderen van de levende God’. Zij zijn geen Joden en dus heidenen en daarom Lo-Ammi, maar worden alsnog Ammi. In Rom. 9 is dat de Gemeente, in Hos. 1 en 2 zijn dat de tien stammen van Israël. Dus, zowel de Gemeente als de tien stammen horen in dezelfde kolom thuis.

Waar gaat het dus over als Paulus zegt dat niet alles Israël is wat uit Israël is? In de praktijk en kort door de bocht: het Joodse volk is niet Israël, maar de Gemeente is Israël. Dat kun je er op z'n minst uit opmaken. Dat alleen al levert in de christelijke wereld genoeg problemen op.

Je moet bovendien concluderen dat profetieën, niet over Juda maar over de tien stammen, in onze dagen vervuld worden, waarin de Heer Zijn Gemeente verzamelt. Een Gemeente, niet gebouwd op Juda, maar gebouwd op Efraïm. Niet geacht afkomstig te zijn uit de twee stammen van Israël, die immers de Messias en daarmee de Christus en het christendom verworpen hebben, maar een Gemeente die afkomstig is uit de tien stammen van Israël.

En dan verder in Rom. 9.

Rom. 9: 27 En Jesaja roept over Israël: al ware het getal der kinderen Israëls gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden.

Het lijkt me toch dat de apostel zegt dat deze uitspraak vandaag van toepassing is. Het slaat in ieder geval niet op het Joodse volk en in ieder geval wel op de Gemeente, op één of andere wijze.

Een overblijfsel. Dat woord hoort dus ook onder de kolom van de Gemeente. Paulus gaat er nu niet verder op in, maar in hoofdstuk 11 wel. Hetzelfde geldt voor vers 29.

29 En gelijk Jesaja te voren gezegd heeft: Indien de Heere Sebaôth ons geen zaad had overgelaten, zo waren wij als Sódóm geworden, en Gomórra gelijk gemaakt geweest.

Dat wil zeggen: totaal verwoest. Maar de vraag in hoofdstuk 11, de eerste verzen, is of God Zijn volk verstoten heeft. Het antwoord daarop is een duidelijk nee. God heeft Zijn volk niet verstoten, hoewel er een oordeel gekomen is over het Joodse volk.

Maar hoe zit het dan met het andere deel van Israël? De Joden hebben de Messias afgewezen en dus zou het voor de hand liggen dat vervolgens eerst het Evangelie aan de andere stammen van Israël verkondigd wordt, voordat God heel Zijn volk ter zijde schuift en de zaligheid zomaar naar de heidenen verhuist.

Dat is precies wat er gebeurd is. Het Evangelie is nadat de Joden het hadden afgewezen verkondigd aan de tien stammen van Israël en daar heeft het vrucht gedragen. Daarop is de erfenis van de Gemeente gebaseerd. Het is niet alleen maar een geestelijk Israël, een Israël bij wijze van spreken. Israël is een historisch bepaald volk, in overeenstemming met het erfrecht. Allemaal heel goed geregeld en van Gods wege aangekondigd.

Ik neem nu ergens een draad op. Er staat dat heel Israël zal zalig worden. Ik beweer dat dit zalig worden niets te maken heeft met wedergeboorte of behoud van het individu. Het wil gewoon zeggen dat heel Israël alsnog gezegend zal worden, namelijk dat het deel zal krijgen aan de vervulling van wat God beloofd heeft. Israël zou een koninklijk en priesterlijk volk zijn. De vraag is of Israël dat ooit in Bijbelse tijd geweest is. Misschien hooguit enige decennia in de dagen van Salomo, maar verder...? En dan nog denk ik dat de dagen van Salomo alleen maar een beeld zijn van de dagen die nog komen moeten, in het Messiaanse Rijk. Dat weet ik trouwens zeker, want Paulus zegt dat zovele beloften Gods er zijn, dat die in Christus ja en in Christus amen zijn. Dat betekent dat die beloften voor de komst van Christus nooit vervuld zijn. Dan moeten ze dus nog vervuld worden. Nou ja, dat kon al vanaf de komst van Christus, maar het moet nog.

Als calvinisten hebben we geleerd dat de kerk in de plaats van Israël is gekomen en als dispensationalisten hebben we geleerd dat we in de onderbreking van de heilsgeschiedenis leven en de beloften die aan Israël gedaan zijn in de toekomst vervuld zullen worden. Dus ook dat Israël dat uitverkoren volk zal zijn en dat op hen van toepassing is dat zij zijn Ammi, Mijn volk, dat zij zijn een priesterlijk volk en een koninklijk volk. Dat dit alles vervuld zal worden in de openbaring van het Koninkrijk van de Messias van Israël, Die op de troon van Zijn vader David in Jeruzalem zal zitten; dat dan van Jeruzalem de wet zal uitgaan en Jeruzalem voor het eerst in de geschiedenis haar naam zal waarmaken, namelijk onderwijs (jarah = onderwijs, wijzen, richten) van vrede. Dat is tot nu toe niet gebeurd.

Als je zo uit het Oude Testament komt en beweert dat de uitdrukking 'alzo zal geheel Israël zalig worden' spreekt over de wedergeboorte van elke individuele Jood, dan is dat wel heel krom. Het kan daar niet over gaan, want wedergeboorte is hier helemaal niet aan de orde.

God heeft beloften aan Israël gedaan met betrekking tot de uitverkiezing, of, met andere woorden, met betrekking tot zoonstelling (aanstelling in een hoge hiërarchische positie, hoger dan de volkeren der aarde, dus aan de spits der natiën). Dit zal in de toekomst alsnog gebeuren, waarin heel Israël Ammi zal zijn. Ammi is het volk dat het Woord van God bewaart, waarbij het Woord der waarheid bewaard en gepredikt zal worden in heel de wereld, door Israël, beginnend trouwens met 144.000 dienstknechten van God, die uitgezonden zullen worden door God om dat Evangelie te prediken. Dat zijn:

- 12.000 uit de stam van Juda;
- 12.000 uit de stam van Ruben;
- 12.000 uit de stam van Gad;
- 12.000 uit de stam van Aser;
- 12.000 uit de stam van Nafthali;
- 12.000 uit de stam van Manasse;
- 12.000 uit de stam van Simeon;
- 12.000 uit de stam van Levi;
- 12.000 uit de stam van Issaschar;
- 12.000 uit de stam van Zebulon;
- 12.000 uit de stam van Jozef;
- 12.000 uit de stam van Benjamin.

Moet je dat letterlijk nemen? Gesteld dat je het overdrachtelijk neemt, wat betekent het dan dat hier van iedere stam, stuk voor stuk 12.000 genoemd worden? Inderdaad, dat betekent helemaal niets. De overdrachtelijke betekenis kun je dus vergeten; die is er niet. Dit is letterlijk.

Je ziet in Openb. 7 ook dat dit gebeurt na de 70^e week van Daniël, na de bekering van het Joodse volk, na de verwoesting van Jeruzalem, maar ook na de wederkomst van Christus aan een overblijfsel. Daarna vind je de situatie dat 144.000 zendingen (in het Grieks 'apostelen') uitgezonden worden in de hele wereld om het Evangelie te prediken, in de dagen van de antichrist. Dat is in de dagen dat de Arabieren de macht hebben en de troon van de verenigde naties in Babel staat. Dat staat allemaal letterlijk in de Bijbel.

Als je komt vanuit het Oude Testament en er staat dan dat also geheel Israël zal zalig worden, dan betekent 'zalig worden' dat Israël alsnog gesteld zal worden in de koninklijke en priesterlijke positie, in de dagen van de wederkomst van Christus. Sterker nog, de openbaring van het

Koninkrijk van Christus wacht op de bekering van het Joodse volk, als volk. Niet op de bekering van alle Joden. De regering van dat volk wordt geacht de Naam des HEEREN aan te roepen en zal dat ook doen. Dát is de bekering van het Joodse volk. En aangezien Juda, dat is het Joodse volk, de koninklijke stam is en aangezien de oudste belofte is dat de scepter van Juda niet zal wijken, wacht het daarop alvorens de Leeuw uit de stam van Juda (uit Openb. 5) zal verschijnen in heerlijkheid om alsnog de troon van Zijn vader David op te eisen. En dus om Jeruzalem te veroveren en te herbouwen, want dat komt Hij doen, zoals David dat eens deed. Dat is het begin van het zalig worden van geheel Israël.

In Rom. 9 – 11 gaat het dus om de situatie dat in het OT zegeningen beloofd waren aan Israël. Die zegeningen zijn in ieder geval al beloofd sinds de roeping van Abraham en daarna ook weer in Exodus 19. Die zegeningen zijn in de praktijk bij de Gemeente terechtgekomen.

Hoe zit het dan met Israël?

Vanaf Rom. 9 wordt er in het begin meteen gezegd dat de aanstelling tot zonen die in hoofdstuk 8 wordt toegeschreven aan de Gemeente, wel degelijk bestemd was voor de Israëlieten.

- Rom. 9: 3 Want ik zou zelf *wel* wensen verbannen te zijn van Christus, voor mijn broederen, die mijn maagschap zijn naar het vlees;
- 4 Welke Israëlieten zijn, welker is de aanneming tot kinderen (zoonstelling), en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst *van* God, en de beloftenissen;
- 5 Welker zijn de vaders, en uit welke Christus is, zoveel het vlees aangaat, Dewelke is God boven allen te prijzen in der eeuwigheid. Amen.

Maar als dat zo is, is Gods Woord dan uitgevallen (vers 6), of heeft God Zijn volk verstoten (Rom. 11: 1)?

Als antwoord op die vraag volgt er een uiteenzetting, waarbij meteen vanaf het begin sprake is van twee categorieën, twee groepen mensen, die tegenover elkaar geplaatst worden. Twee categorieën die wellicht beide aanspraak kunnen maken op het feit dat zij zaad van Abraham zijn of op de titel Israël. Maar Paulus zegt dat in de praktijk die titel maar aan één van beide categorieën gegeven wordt.

Rom. 9: 6 Doch *ik zeg dit* niet, alsof het woord Gods ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn.

Dit betekent dat er dus mensen zijn die uit Israël zijn, maar toch niet Israël zijn. Ze komen er wel uit voort en stammen er wel vanaf; er is historisch niets op aan te merken, maar ze heten niet Israël.

Vergeet alsjeblieft alle calvinistische commentaren op dit soort verzen, want dan kom je nergens meer.

Je hebt de Joden, maar zij krijgen de zegeningen niet, want die komen terecht bij de Gemeente. Is dat dan niet vreemd? Paulus zegt dan dat Israël weliswaar het uitverkoren volk is, maar wie of wat is dat eigenlijk, Israël? Er zijn er die zijn wel uit Israël, maar die zijn toch niet Israël. Dat staat er toch in vers 6?

7 Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen; maar: In Izaäk zal u het zaad genoemd worden.

In Joh. 8 zeggen de Joden tegen de Heere Jezus dat zij Abrahams zaad zijn, maar de Heere Jezus zei toen dat zij uit hun vader, de duivel, waren. Als zij Abrahams zaad waren, dan zouden zij naar Hem horen.

Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen, in de zin van erfgenamen. En vanaf hier worden er enige tientallen Schriftplaatsen uit het OT geciteerd, die men allemaal, stuk voor stuk, eerst zou bestuderen en daarna pas een plaats zou geven binnen de uiteenzetting van Rom. 9 – 11. Als je dat zo niet doet, dan kom je nergens. Paulus zegt dat het in het OT staat en dus zoeken we op wat daar dan staat.

Dan zegt Paulus: 'In Izaäk zal u het zaad genoemd worden'. Want hij had een broer, Ismaël, die ouder was en zaad van Abraham was, maar hij is niet Israël. Ismaël wordt dus niet uitverkoren, maar gepasseerd ter wille van zijn broer. Gal. 4 legt dat heel uitgebreid uit.

Er waren er twee, maar één van die twee werd officieel de eerstgeborene, de erfgenaam. Izaäk werd dus aangesteld tot zoon, wat erfgenaam betekent.

8 Dat is, niet de kinderen des vleses, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend.

Kinderen der belofenis = beloofde kinderen, met de nadruk op 'beloofde'. 'beloofd' is een bijvoeglijk naamwoord, maar als je het wilt benadrukken dan maak je er een zelfstandig naamwoord van en dus heet het 'kinderen der belofenis'.

De Heilige Geest der belofte = de beloofde Heilige Geest.

Toen God aan Abraham het één en ander beloofde had Hij niet Ismaël in gedachten, maar Izaäk. De afstamming zelf zegt dus niets. De vraag is wat God in gedachten had.

Dit gold niet alleen voor Ismaël en Izaäk, maar ook voor de volgende generatie.

- 10 En niet alleenlijk *deze*, maar ook Rebekka *is daarvan een bewijs*, als zij uit een bevrucht was, *namelijk* Izaäk, onzen vader.
- 11 Want als *de kinderen* nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, *vast* bleve, niet uit de werken, maar uit den Roepende;
- 12 Zo werd tot haar gezegd: De meerdere zal den mindere dienen.
- 13 Gelijk geschreven is: Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb ik gehaat.

Het gaat hier ook weer over twee kinderen, Ezau en Jakob. Dit keer niet uit twee verschillende moeders, maar uit één en dezelfde, Rebekka. Bovendien nog een tweeling ook. En terwijl ze nog niet eens geboren waren, of iets goeds of kwaads gedaan hadden, had God de mindere, Jakob, gekozen boven Ezau. Degene die als tweede geboren werd en dus in volgorde en rangorde ondergeschikt was, wordt gesteld boven de eerste.

Haten = ten achterstellen.

Vers 13 is een uitdrukking uit Mal. 1: 2, het laatste oudtestamentische Bijbelboek. Waarom staat deze uitdrukking niet in Genesis, maar in Maleachi? Omdat het daar wordt toegepast op de situatie van dat Joodse volk, dat teruggekeerd is uit ballingschap, in het bezit van het Judaïsme, dat men in Babel had uitgevonden. De naam van Ezau wordt gestempeld op het Joodse volk. Niet omdat ze daarvan afstammen, maar omdat het inhoudt dat ze gepasseerd worden voor het eerstgeboorterecht.

Dat is trouwens niets nieuws, want toen Jakob het eerstgeboorterecht onder zijn zonen uitdeelde, gaf hij het niet aan Juda, maar aan Efraïm. Juda werd daar dus gepasseerd en daar gaan de Joden nog altijd onder gebukt. De Ismaëlieten en de Edomieten trouwens ook. Dat is vandaag het probleem in de wereldgeschiedenis. De strijd bijvoorbeeld tussen de Joodse staat en de Palestijnen is een strijd tussen Izaäk en Ismaël, of tussen Jakob en Ezau. Of zullen we zeggen, tussen Israël en Amalek. De Heer heeft een strijd met Amalek van geslacht tot geslacht. Ismaël, Ezau, Amalek, Agag, Haman enzovoort, tot in onze dagen. Dat is actueel.

Terug naar Rom. 9.

We hebben hier dus steeds twee partijen De ene partij is de Gemeente uit Rom. 8 en de andere partij is kennelijk het Jodendom dat gepasseerd is geworden. Dat is de aanleiding van het probleem.

Dat begint met de namen van Izaäk en Ismaël, hoewel Ismaël er niet staat, maar hij is hier wel bedoeld. Izaäk hoort in het rijtje van de Gemeente thuis en Ismaël onder het rijtje van het Joodse volk.

Dat Izaäk onder de kolom van de Gemeente komt is verantwoord, want als je in Gal. 4 was begonnen, dan was Izaäk daar ook terechtgekomen. Daar staat: 'Wij zijn zonen van Izaäk'. Zonen der vrije, zoals Izaäk was. In Gal. 4 wordt Ismaël vergeleken met het Jodendom, namelijk levend in slavernij onder de wet, want Ismaël werd geboren uit de slavin uit Egypte. Zo weet je ook meteen dat de slavernij van het volk Israël in Egypte en het bakken van tichelstenen een beeld is van het leven in slavernij onder de wet.

Op de volgende regel komen de namen van Jakob en Ezau. Jakob komt onder de kolom van de Gemeente te staan en Ezau onder de kolom van het Joodse volk. Want het Joodse volk werd gepasseerd voor de aanstelling tot zonen ten behoeve van de Gemeente. Dat stond in Rom. 8.

Ik ga die kolom nu niet verder invullen, dat zou jezelf doen, maar het is een interessante bezigheid en zo leer je de gedachtegang volgen.

Rom. 9: 14	Wat zullen wij dan zeggen? Is er onrechtvaardigheid bij God? Dat zij verre.
15	Want Hij zegt tot Mozes: Ik zal Mij ontfermen, diens Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben.
16	Zo <i>is het</i> dan niet desgenen, die wil, noch desgenen,

- die loopt, maar des ontfermenden Gods.
- 17 Want de Schrift zegt tot Farao: Tot ditzelve heb Ik u verwekt, opdat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou, en opdat Mijn Naam verkondigd worde op de ganse aarde.
- 18 Zo ontfermt Hij Zich dan, diens Hij wil, en verhardt, dien Hij wil.
- 19 Gij zult dan tot Mij zeggen: Wat klaagt Hij *dan* nog? Want wie heeft Zijn wil wederstaan?
- 20 Maar toch, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot dengene, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij also gemaakt?

Je moet je niet met Gods zaken bemoeien. God bepaalt. En God koos Izaak in plaat van Ismaël, Jakob in plaats van Ezau; God koos Israël in plaats van Egypte; God koos voor een volk in vrijheid in plaats van een volk onder de wet.

- 21 Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit dezelfde klomp te maken, het éne vat ter ere, en het andere ter onere?

De volgorde is andersom. Het is de verwijzing naar Jer. 18, waar de pottenbakker een vat maakte op de schijven en hij verdierf het onder zijn handen en maakte uit diezelfde klomp leem alsnog een vat.

- 22 En of God, willende *Zijn* toorn bewijzen, en Zijn macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns, tot het verderf toebereid;
- 23 En opdat Hij zou bekend maken den rijkdom Zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid?
- 24 Welke Hij ook geroepen heeft, *namelijk* ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.
- 25 Gelijk Hij ook in Hoséa zegt: Ik zal hetgeen Mijn volk niet was, Mijn volk noemen, en die niet bemind was, *Mijn* beminde.
- 26 En het zal zijn, in de plaats, waar tot hen gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen

- des levenden Gods genaamd worden.
- 27 En Jesaja roept over Israël: Al ware het getal der kinderen Israëls gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden.
- 28 Want Hij voleind een zaak en snijdt ze af in rechtvaardigheid; want de Heere zal een afgesneden zaak doen op aarde.

Hij snijdt aan de ene kant wat af en aan de andere kant doet Hij een afgesneden zaak. Dat wil zeggen dat aan de andere kant wat afgesneden was, maar aan de andere kant neemt Hij wat op. Terwijl de draad van Juda wordt afgesneden, wordt de draad van Efraïm, Israël, de tien stammen van Israël, weer opgenomen.

Zo ging het in de dagen van Jeremia, toen er een eind kwam aan het Davidische koningshuis in Jeruzalem. Toen werd de lijn van erfgenamen van de troon, want dat is wat God aan David beloofd had, voortgezet aan de andere kant van de wereld, bij het andere huis van Israël dat in ballingschap was. De troon van Jozef was per slot van rekening ook in ballingschap, in Egypte. Dus waarom zou dit niet kunnen?

De lijn van Juda werd dus afgescheurd toe het in Babylonische ballingschap verdween, maar de lijn van het Davidische koningshuis werd voortgezet bij de tien stammen van Israël; bij de Kelto-Angelsaksische volken.

Waar Paulus het over heeft is dat in onze dagen iets dergelijks gebeurt. Namelijk dat de zaligheid gepredikt werd aan Juda, maar Juda was ongelovig en de Heer zei: 'Het Koninkrijk zal van u worden weggenomen en gegeven aan een ander volk, dat z'n vrucht zal voortbrengen (Matt. 21: 42, 43). De zaligheid werd van Juda weggenomen en gegeven aan de tien stammen en het heeft daar vrucht gedragen.

Waar het Joodse volk op regeringsniveau (het sanhedrin en de hogepriester) de Messias afwees, kwamen die tien stammen, ergens op regeringsniveau via de mond en het hart van de high King Caradoc, alsnog officieel tot geloof. Sindsdien is de Britse vorst the defender of the faith.

Tot de regalia van de koning behoort een kroon en een scepter. De Britse vorstin heeft verder nog een 'rijksappel' een bol met meridianen daarop, voorstellende een wereldbol, met daar bovenop een kruis. Waarom? Omdat officieel de Britse vorst geacht wordt verantwoordelijk te zijn het christelijk geloof te verspreiden over de hele wereld en dat te

handhaven. Bovendien staat in het koninklijk wapen de leeuw van David, net als in het wapen van het Nederlandse koningshuis en om dezelfde reden. Dat is Bijbelse profetie. Het staat er gewoon in. Die koningslijn is overgezet, want God is trouw aan Zijn beloften. Hij zei tegen Jeremía dat er een einde zou komen aan het Davidische koningshuis in Jeruzalem, maar dat Israël altijd Gods volk zou zijn, omdat Hij dat beloofd had en dat er altijd iemand uit het huis van David op de troon van Israël zou zitten.

Aan het eind van Jeremía verdwijnt Jeremía met twee erfgenamen van vrouwelijke kunne van de troon van David. Als ze zouden trouwen binnen hun eigen stam, volgens de Mozaïsche wet, konden ze inderdaad het erfrecht op die troon van David dragen en doorgeven aan hun echtgenoot en vervolgens aan hun kinderen. En zo is het ook gebeurd. Daar komt ook het verhaal vandaan dat al de Europese vorstenhuizen, met het Britse aan het hoofd, op één of andere wijze van David afstammen. De tegenwoordige Britse koningin stamt volgens een Jood zelfs langs 26 verschillende lijnen van David af. Hij is weliswaar een orthodoxe Jood, die het christendom eigenlijk afgoderij vindt, maar ja, waarheid is waarheid en geschiedenis is geschiedenis.

Dit heeft allemaal niets met je persoonlijke zaligheid te maken, maar dat hadden we aan het begin al geregeld. Dan kom je tot geloof in de Heere Jezus als de beloofde Messias, de Zoon van David, de Zoon van God, de Zoon van Adam. Daarna hebben we het niet meer over onszelf, maar hebben we het over de Heer en Zijn werk in de loop van de geschiedenis. Dat legt Paulus uit.

- Rom. 9: 29 En gelijk Jesaja te voren gezegd heeft: Indien de Heere Sebaôth ons geen zaad had overgelaten, zo waren wij als Sódóm geworden, en Gomórra gelijk gemaakt geweest.
- 30 Wat zullen wij dan zeggen? Dat de heidenen, die de rechtvaardigheid niet zochten, de rechtvaardigheid verkregen hebben, doch de rechtvaardigheid, die uit het geloof is.
- 31 Maar Israël, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen.
- 32 Waarom? Omdat zij *die zochten* niet uit het geloof, maar uit de werken der wet, want zij hebben zich gestoten aan den steen des aanstoots;

33 Gelijk geschreven is: Ziet, Ik leg in Sion een steen des aanstoots, en een rots der ergernis; en een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.

Gestruikeld over de steen des aanstoots = het Joodse volk.

Daarnaast heb je de heidenen die tot geloof kwamen en de Naam des Heeren aangeroepen hebben = de Gemeente en de tien stammen.

Bestaat de Gemeente dan uit heidenen. Ja, want zij zijn geen Joden, op een paar excentriekelingen na dan.

Zijn wij dan uit de tien stammen? De Gemeente berust daarop en de meerderheid van de christenen in de loop der eeuwen stamt er ook inderdaad vanaf. Zij behoren tot de Kelto-Angelsaksische volken. Al die landen waar het christendom verspreid is waren bevolkt door Kelten en Angelsaksen, inclusief Nederland. Voor zover het buiten die landen verspreid is, is dat incidenteel. En zolang daar westerse invloed is, blijft het een beetje hangen, maar als er een eind komt aan de kolonisatie en westerse invloed, of, zodra de westerse kanonnen uit zo'n land verdwijnen, verdwijnt ook het christendom; in Azië. Afrika, Indonesië.

Nu moet ik toch echt een sprong maken naar de tekst: 'En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is...'

Wat is er dan geschreven? Nu gaan we een aantal Schriftplaatsen opzoeken over wat er zoal geschreven is.

Jes. 11: 11 Want het zal geschieden te dien dage, dat de HEERE ten anderen male Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel Zijns volks, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrië, en van Egypte, en van Pathros, en van Morenland, en van Elam, en van Sinéar, en van Hamath, en van de eilanden der zee.

De tien stammen zijn uiteindelijk verdwenen naar Assur. In de Assyrische ballingschap. Wat er in nieuwtestamentische tijd, in de dagen dat de Romeinen Jeruzalem verwoest hebben, van het Joodse volk over was, is verdwenen naar Egypte. Niet alleen omdat de laatste verzen van Deut. 28 ons dat meedelen, maar ook omdat we dat weten van Flavius Josephus. Hij schreef hoe vele tienduizenden Joden gevlucht waren naar Egypte en zich daar als slaaf verkocht hadden, om daarmee in hun onderhoud te kunnen voorzien. Het waren er zoveel dat de hele slavenmarkt in Egypte instortte, want iedere Egyptenaar had al een paar

slaven. Ze waren niets meer waard.

In de laatste verzen van Deut. 28 staat dat ze terug zouden keren naar Egypte, hoewel de Heer hen daaruit verlost had en hoewel de Heer gezegd had dat het niet de bedoeling was dat ze daar nog ooit naar terug keren zouden. Maar de geschiedenis van Juda begon met slavernij in Egypte en eindigde daar ook mee.

Nadat dat gebeurd is, lezen we hier iets dat nog toekomst is, namelijk dat de Heer zou terug verzamelen van Zijn volk uit bovengenoemde landen.

Als het hier gaat over het herstel van Gods volk, over de zaligheid van heel Israël, wat betekent dan heel Israël? Niet alle Israëlieten, want het is maar een overblijfsel. En ook niet het ene huis van Israël of het andere huis van Israël, maar beide huizen. Dat is uniek genoeg, omdat in de geschiedenis van Israël het altijd zo was dat de lijn van Gods handelen verder ging, en dus de lijn van Gods heilsgeschiedenis, hetzij over het ene geslacht van Israël, hetzij over het andere geslacht van Israël. het was óf de twee stammen óf de tien stammen. Ging het met de tien stammen mis, dan had de Heer nog de twee stammen. Ging het daarna met de twee stammen mis, in de dagen van Jeremía, dan had de Heer op de achtergrond altijd nog de tien stammen. Zo was het ook in de dagen van de Heere Jezus. Het ging met Juda mis, maar ergens anders had de Heer altijd nog de tien stammen, met zelfs koningen uit het huis van David. En zo is de situatie in onze dagen nog steeds. Dat is heel Israël, de beide huizen.

Jeremía 3, het hoofdstuk over die twee vrouwen.

Dat zijn de beide huizen van Israël. De één heet Israël en de ander heet Juda.

Israël was een afgekeerde vrouw. Die wilde de man niet (vers 6). Ze wilde wel andere mannen. En dit zag de trouweloze, haar zuster Juda (vers 7). Toen zei de Heer dat Hij die vrouw Israël weggezonden had met een scheidbrief, vanwege haar ontrouw. Dat heet echtscheiding. De Heer zond Zijn vrouw dus weg en ging van haar scheiden. (Zie ook Jes. 50: 1.)

En Juda, de andere vrouw, vreesde niet maar ging heen en hoereerde zelf ook (vers 8).

We zijn hier in Jeremía. De tien stammen zijn al meer dan 100 jaar weg en bestaan dus niet meer. En nu dit:

- Jer. 3: 10 En zelfs in dit alles heeft zich haar trouweloze zuster Juda tot Mij niet bekeerd met haar ganse hart, maar valselijk, spreekt de HEERE.
- 11 Dies de HEERE tot mij zeide: De afgekeerde Israël (de tien stammen) heeft haar ziel gerechtvaardigd, meer dan de trouweloze Juda.
- 12 Ga henen, en roep deze woorden uit tegen het noorden, en zeg: Bekeer u, gij afgekeerde Israël! spreekt de HEERE, zo zal Ik Mijn toorn op ulieden niet doen vallen; want Ik ben goedertieren, spreekt de HEERE. Ik zal *den toorn* niet in eeuwigheid behouden.

Dat is een oproep tot bekering aan de tien stammen in ballingschap, die al meer dan een eeuw oud is. Die lui zijn niet zoek geraakt in Assur. Ze waren overigens al over de hele wereld uitgezworven, want er zijn maar heel weinig in ballingschap weggevoerd. De rest was voor die tijd al vertrokken.

Israël was al gescheiden, weggestuurd met een scheidbrief, maar nu wordt er een boodschap achterna gestuurd om zich te bekeren. In vers 11 wordt zonder meer aangekondigd dat het fout zou lopen met Juda in de dagen van Jeremía, maar dat niettemin daar op de achtergrond altijd nog Israël is, de tien stammen. Die zijn meer geneigd om gehoor te geven aan het Woord van God. Dat staat hier toch? Dat doen ze in hun ballingschap.

- 14 Bekeert u, gij afkerige kinderen! Spreekt de HEERE, want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion.

Dat is dus niet heel Israël, maar alleen een gelovig overblijfsel.

- 15 En Ik zal ulieden herders geven naar Mijn hart; die zullen u weiden *met* wetenschap en verstand.
- 16 En het zal geschieden, wanneer gij vermenigvuldigd en vruchtbaar zult geworden zijn in het land, in die dagen, spreekt de HEERE, zullen zij niet meer zeggen: De ark des verbonds des HEEREN, ook zal zij in het hart niet opkomen; en zij zullen aan haar niet

- gedenken, en *haar* niet bezoeken, en zij zal niet weder gemaakt worden.
- 17 Te dier tijd zullen zij Jeruzalem noemen, des HEEREN troon; en al de heidenen zullen tot haar vergaderd worden, om des HEEREN Naams wil, te Jeruzalem; en zij zullen niet meer wandelen naar het goeddunken van hun boos hart.
- 18 In die dagen zal het huis van Juda gaan tot het huis van Israël; en zij zullen tezamen komen uit het land van het noorden, in het land, dat Ik uw vaders ten erve gegeven heb.

Als heel Israël tot bekering komt, gaat Israël dus voorop en voegt Juda zich daarbij. Terwijl wij altijd leren dat eerst het Joodse volk aan het eind van de 70^e week van Daniël tot geloof komt en dat daarna die andere stammen ook nog een keer boven water komen. Maar hier is de gedachte dat eerst Israël tot geloof komt en dan pas Juda en Israël is niet Juda.

Nog even terug naar Jes. 11.

- Jes 11: 12 En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks.
- 13 En de nijd van Efraïm zal wegvijken, en de tegenpartijders van Juda zullen uitgeroeid worden; Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet benauwen.

Let even op de volgorde. En dat het over twee verschillende volkeren gaat blijkt uit vers 13. Tot in onze dagen is Juda jaloers op Efraïm en Efraïm jaloers op Juda. De Heer had in Deuteronomium gezegd: 'Ik zal u tot jaloersheid verwekken door Lo-Ammi'. Dat werd tot Israël gezegd. Maar in de dagen van de Heere Jezus en de discipelen bestond Israël, onder die titel, alleen uit Juda. En de Heer zei: 'Maar Ik zal u tot jaloersheid verwekken door Lo-Ammi' (Lo-Ammi is de naam die in Hoséa gegeven wordt aan de tien stammen in ballingschap). Want de zaligheid van Juda zou worden weggenomen en gegeven aan de tien stammen in ballingschap. De Joden kunnen dat niet uitstaan en worden dus jaloers. En als we vandaag proberen aan Joden het Evangelie te brengen,

worden ze gewoonlijk boos, uitzonderingen daargelaten. Of het laat ze volkomen koud omdat ze totaal atheïstisch zijn. Maar als ze religieus van aard zijn en Joods, dan worden ze gegarandeerd boos.

Aan de andere kant van het spectrum vind je precies hetzelfde; heel veel gelovigen, broeders en zusters, hadden heel graag Jood willen zijn en gaan zich om die reden dan ook Joods gedragen. Waarom denken ze dat de Joden meer hebben dan wij?

De Joden weten wie zijzelf zijn, maar weten niet Wie de Messias is; de Angelsaksische volkeren weten wie de Messias is, maar weten niet wie zijzelf zijn.

Die twee verschillende volkeren zullen elkaar dus niet meer benijden (nijd = jaloezie). Dat is dus de nijd waarover Mozes sprak in Deuteronomium en Paulus in Rom. 10 en 11. 'Ik zal ulieden tot jaloersheid verwekken door Lo-Ammi', Ik zal de twee stammen tot jaloersheid verwekken door de tien stammen'; 'Ik zal wat dan Israël heet, tot jaloersheid verwekken door wat dan heidenen zijn'. Een heidens volk. En zo is het ook gebeurd en dit duurt nog steeds voort, tot in onze dagen. Daar komt de onderlinge spanning vandaan, om niet te zeggen de onderlinge vijandschap.

Maar in Jer. 3 lezen we dat als Israël tot bekering komt, dan zal in die dagen het Huis van Juda gaan tot het huis van Israël. Israël is namelijk als eerste op de goede weg; Juda komt pas later, pas aan het eind van de 70^e week van Daniël. Daar is lang niet alles mee gezegd, maar dat kan ook niet in een studie als deze.

Zo is het ook in Jer. 31

Jer. 31: 31 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken;

Dat werd gezegd door Jeremía, in het huis van Juda. Dat betekent dat Juda toen heel goed moet hebben geweten wie bedoeld werden met het huis Israëls.

In ditzelfde hoofdstuk staat: 'Ik ben Israël tot een Vader en Efraïm is Mijn eerstgeborene' (vers 9).

In Deut. 33: 7 bidt Mozes of de Heer Juda weder tot zijn volk wil brengen. Juda is dus niet de norm, maar het volk Israël, de tien stammen, Efraïm. Niet waar het gaat om het leven onder de wet, maar wel waar het gaat om de Messiaanse beloften. Juda laat op zich wachten

en daarom wordt het Koninkrijk nog steeds niet openbaar. Het is nog steeds verborgen, want het moet openbaar worden via Juda.

Jer. 23: 3 En Ik zal het overblijfsel Mijner schapen Zelf verzamelen uit al de landen, waarheen Ik ze verdreven heb; en Ik zal ze wederbrengen tot hun kooien; en zij zullen vruchtbaar zijn, en vermenigvuldigen.

Toen kwam de Man Die zei: 'Ik ben de goede Herder'. En sprekend onder de Joden en tot de Joden zei Hij: 'Ik heb nog andere schapen die van deze stal niet zijn'.

Daar kun je van alles onder verstaan als je je Bijbel niet kent. Maar in het Oude Testament lees je over de herder die twee kudde heeft en al z'n schapen zal verzamelen, zodat het niet langer twee kudde zullen zijn, maar één kudde en niet twee koninkrijken maar één koninkrijk. En dan komt de Herder-Koning en zegt: 'Ik ben de goede Herder en Ik heb nog andere schapen die van deze stal niet zijn en zij moeten Mijn stem horen en het zal worden één kudde en één Herder'. Waar heeft Hij het dan over? Daar is toch niets aan uit te leggen? Het staat er gewoon. Het is niet alleen Juda, maar het is ook Israël. Het zijn niet alleen de twee stammen, maar ook de tien stammen. Die moeten verenigd worden.

Terwijl in de geschiedenis steeds die sprong gemaakt wordt van het ene huis van Israël naar het andere en zaligheid, uitverkiezing, slechts in de praktijk terechtkomt bij één van de beide geslachten van Israël en het zich afwisselt, zegt Paulus helemaal aan het eind van de rit, nadat hij alles uiteengezet heeft: 'En alzo zal geheel Israël zalig worden'.

Wat zegt hij daarmee? Dat het niet meer twee kudde zijn, maar één, niet meer twee rijken, maar het wordt één rijk, bestaande uit de beide huizen van Israël. Niet alleen maar Juda, uit de ene kolom, maar ook de tien stammen, uit de andere kolom.

Terwijl in onze dagen Juda gepasseerd wordt en de Gemeente gebouwd, fundamenteel en van Godswege via en door en uit de tien stammen van Israël, zal in de toekomst de zaligheid toch heus terechtkomen bij alle stammen van Israël. Dat is wanneer Juda en opnieuw de tien stammen tot geloof gekomen zijn in de dagen na de 70^e week van Daniël. Dan word je prompt geconfronteerd met 144.000 dienstknechten van God, in een priesterlijke en koninklijke functie. Dat is het verhaal.

Jer. 30: 24 ... in het laatste der dagen zult gij daarop letten.

Dit refereert aan vers 22, waarin staat dat zij Hem tot een volk zullen zijn en Hij hun tot een God.

Jer. 31: 1 Terzelfder tijd, spreekt de HEERE, zal Ik allen geslachten Israëls tot een God zijn; en zij zullen Mij tot een volk zijn.

Niet alleen de twee stammen van Israël bij wie Jeremía is, maar ook de tien stammen, die ruim een eeuw geleden al verdwenen waren. Zij zullen allemaal God tot volk zijn. Dan wordt het dus toch één volk.

In de volgende verzen staan de namen van Israël:

- Jonkvrouw Israëls (vers 4);
- Samaria (vers 5);
- Efraïm (vers 6). Samaria was gelegen in Efraïm en was de hoofdstad van het tien stammenrijk van Israël;
- Het overblijfsel van Israël (vers 7);
- Israël en Efraïm (vers 9). Israël en Efraïm worden in dit vers tot zoon gesteld;
- De zonen van Rachel: Jozef en de kleinzonen Efraïm en Manasse. Eventueel daarna Benjamin (vers 15);
- Efraïm, als eerstgeborene (vers 20);
- Jonkvrouw Israëls(vers 21), gezegd in een periode waarin Jeremía predikte onder Juda. Zij moeten toch begrepen hebben dat het over de tien stammen ging. Die woonden weliswaar 500 kilometer verderop, maar daarom kenden ze de tien stammen wel.

Pas in vers 31 wordt Juda voor het eerst genoemd.

Jer. 31: 31 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken;
32 Niet naar het verbond dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE;

Er staat meteen bij dat dit nieuwe verbond niet onder de wet zal zijn.

Let op de volgorde: eerst wordt het huis van Israël genoemd en daarna Juda. Als je hier in dit hoofdstuk dus leest over het huis van Israël, gaat het dus niet over Juda en niet over de Joden, maar over de tien stammen.

- Jer. 32: 37 Ziet, Ik zal hen vergaderen uit al de landen, waarheen Ik hen zal verdreven hebben in Mijn toorn, en in Mijn grimmigheid, en in grote verbolgenheid; en Ik zal hen tot deze plaats wederbrengen, en zal hen zeker doen wonen;
- 38 Ja, zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn.
- 39 En Ik zal hun enerlei hart en enerlei weg geven, om Mij te vrezen al de dagen, hun ten goede, mitsgaders hun kinderen na hen.

Die beide huizen worden weer met elkaar verenigd. Dan zal het net als in de dagen van David en Salomo één volk zijn en één koninkrijk. Er is eigenlijk maar één koning geweest in wiens dagen Israël maar één volk was. Dat was Salomo. De eerste 7 jaren van Davids koningschap regeerde hij alleen maar over Juda en niet over de andere stammen van Israël. die splitsing was er altijd al. De nijd, de jaloezie, was er altijd al. En anders lees je nog een keer de geschiedenis van David die moet vluchten voor Absalom; die daarna weer terugkeert. De Efraïmieten zijn dan jaloers en zeggen: 'Jullie uit Juda hebben de koning teruggehaald. Waarom heb je ons dat niet gezegd?' ze waren toen al jaloers.

- Jer. 33: 7 En Ik zal de gevangenis van Juda en de gevangenis van Israël wenden, en zal ze bouwen als in het eerste.

Dat zijn twee ballingschappen.

- Jer. 33: 14 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik het goede woord verwekken zal, dat Ik tot het huis van Israël en over het huis van Juda gesproken heb.
- 15 In die dagen, en te die tijd zal Ik David een SPRUIT der gerechtigheid doen uitspruiten; en Hij zal recht en gerechtigheid doen op aarde.
- 16 In die dagen zal Juda verlost worden, en Jeruzalem zeker wonen; en deze is, die haar roepen zal: De

HEERE, onze GERECHTIGHEID.

Hierna wordt gesproken over die Man Die op de troon van Israël zal zitten en dat er geen einde zal komen aan de Levitische dynastie en de Davidische dynastie, waarbij altijd iemand koning zal zijn uit het huis van David over Israël. Bovendien zullen er altijd Levieten zijn die de priesterlijke functie zullen vervullen. De eeuwen door, zonder onderbreking. De onderbreking ligt alleen bij Juda, in onze dagen. Wat Israël betreft gaat het constant door.

- 24 Hebt gij niet gezien, wat dit volk spreekt, zeggende:
De twee geslachten, die de HEERE verkoren had, die heeft Hij nu verworpen? Ja, zij versmaden Mijn volk, zodat het geen volk meer is voor hun aangezicht.
- 25 Zo zegt de HEERE: Indien Mijn verbond niet is van dag en nacht; *indien* Ik de ordeningen des hemels en der aarde niet gesteld heb;
- 26 Zo zal Ik ook het zaad van Jakob en van Mijn knecht David verwerpen, dat Ik van zijn zaad niet neme, die daar heerse over het zaad van Abraham, Izak en Jakob; want Ik zal hun gevangenis wenden en Mij hunner ontfermen.

En in deze dagen kwam er een eind aan het zaad van David wat betreft het koningschap in Jeruzalem. Dit betekent dat Jeremía weliswaar betrokken was bij de afbraak van dit koninkrijk, maar ook logischerwijze betrokken was bij het bouwen en planten van, nog steeds, het koninkrijk van het huis van David, maar nu niet onder de twee, maar onder de tien stammen van Israël. Het is historisch, maar het is ook de voorafschaduwning van wat in onze dagen gebeurd is. Als de Joden zeggen dat zij niet willen dat Deze Koning over hen zij, dan zegt de Heer: 'Ach, Ik heb nog wat achter de hand'. En Paulus zegt: 'Let nu op, het staat in het profetisch woord'. Lo-Ammi zou Ammi worden. Eén vat zou verdorven worden, maar het andere zou gebouwd worden ter ere. En zoals in de dagen van Jeremía de lijn van David werd overgeplant van de twee naar de tien stammen, zo wordt in onze dagen de zaligheid als zodanig en daarmee de voortgang van het werk Gods, overgeplant van Juda naar de tien stammen van Israël. Zolang die dan tenminste weer in het geloof blijven, want als ze dat niet doen, zullen ook zij op hun beurt worden afgesneden.

In onze dagen blijven die tien stammen niet in het geloof, op regeringsniveau ook niet; dat brokkelt heel hard af. Dit betekent dat de dagen niet ver meer zijn dat de Heer weer een einde zal maken aan Zijn werk via de tien stammen en dus de tegennatuurlijke takken weer zal afbreken. Dan zal Hij Zijn geschiedenis, Zijn werk, weer voortzetten via het Joodse volk. Daarvoor moet heel wat gebeuren, maar inmiddels gebeurt er al heel wat in onze dagen. Het accent in de politieke wereld wordt al gedurende vele decennia verlegd. Dat wil zeggen dat we al jaren te maken hebben met de ondergang van de westerse wereld, met de devaluatie niet alleen van onze munten, maar ook met de devaluatie van het koningschap uit het huis van David. Daarom zegent de Heer logischerwijze niet meer. Dat is dus de aanleiding tot de ondergang van onze zogeheten westerse, sommigen noemen het een christelijke, cultuur. Daar zitten wij vandaag middenin.

Net als de tien stammen hebben we maar één belang: dat ons geld groeit. De Heer beschouwt dit als de top van afgoderij. Ook onder de Joden hier in Jeremía. Lees maar na. Ook in Amos, Hoséa en noem maar op. Dit betekent dus dat het afloopt. En in dezelfde tijd dat het afloopt, vinden wij de opkomst, op politiek niveau, van het Joodse volk, gedurende de ongeveer laatste 100 jaar. Van een ongelovig volk wel te verstaan, maar dan toch zodanig dat de dagen komen dat de Heer de draad van de geschiedenis met het Joodse volk weer zal opnemen, omdat het met de tien stammen binnenkort afgelopen zal zijn.

Gods bemoeienis met het Joodse volk begint officieel wanneer men op regeringsniveau het bestaat om een verbond te sluiten met een heidens volk. Want als er iets is wat een Israëlitische staat niet zou doen, dan is dat een verbond sluiten met een heidens volk. Zoals daar zijn het zelf uitgeroepen volk der Palestijnen, of gewoon Amalek. Want de Heere heeft een strijd met Amalek van geslacht tot geslacht. Zijn ze van de kaart verdwenen? Maak je geen zorgen, ze komen er vanzelf weer op. 'Bestaat er geen Joodse staat?', zei H.C. Voorhoeve, in 1856 of daar omtrent; 'Maak je geen zorgen; vroeg of laat komt er weer een Joodse staat in Palestina'. Dat is een halve eeuw voor Theodor Herzl. Het is ook gebeurd.

Bestaan er geen Palestijnen, geen Filistijnen, terwijl de Bijbel daarover profetieën uitspreekt? Die zijn ontstaan in 1948, door eigen toedoen. Bestaat er geen land onder de naam Egypte; geen land onder de naam Assur (Syrië, Assyrië), Perzië? Daar zijn profetieën over. Die landen staan

al bijna 100 jaar weer op de kaart. De geschiedenis zal daar verder gaan. De geschiedenis van de westerse wereld is een aflopende zaak. Izaäk en de invloed van Izaäk verdwijnt. We geloven er niet meer in. Maar de invloed van Ismaël wordt verspreid, want er zijn er die daarin geloven. We hebben het nu natuurlijk over het Mohammedanisme.

De grote vijand van Ismaël is het Joodse volk, want het draagt de naam Israël. De andere grote vijand van Ismaël is de zogenaamde christelijke wereld, maar die is net zo goed Izaäk en net zo goed Israël. De christelijke wereld is het andere deel van Israël en daarom in beide gevallen vijandig tegenover Ismaël, want zowel het Joodse volk, als de Kelto-Angelsaksische volken zijn historisch en op aards niveau erfgenamen van de beloften aan Abraham, Izaäk en Jakob. Waarmee Ismaël, Ezau, Amalek en Agag gepasseerd worden. Die namen worden vertegenwoordigd door de Islamitische wereld. Dat probleem is niet op te lossen. Je kunt alleen iets voor de individuele mens doen, door hem te confronteren met het Evangelie van Christus. Als hij tot geloof komt en Christus aanneemt als zijn Verlosser en Zaligmaker, dan is hij geen Jood meer, geen heiden meer, geen Ismaëliet, Amalekiet of Filistijn, maar dan is hij een Christen en maakt deel uit van dat lichaam van Christus, waarin is Jood noch Griek, slaaf noch vrije, barbaar of Scyth, het is allen één in Christus. Dat is de enige ontsnappingsroute of weg tot zaligheid voor het individu.

God heeft het allemaal vastgelegd in Zijn Woord, heeft het ons geopenbaard, heeft ons de verborgenheden van Zijn wil bekendgemaakt. Daar ben ik blij mee, omdat het betekent dat ik niets hoeft te doen aan al die toestanden in de wereld, inclusief een christelijke wereld. Integendeel, Hij heeft ons ervan verlost en zegt: 'Maak je geen zorgen, maar weet dan wel dat het zó zal gaan. Wees dan maar niet verbaasd bij alles wat er gebeurt'. Dat schreef Petrus, dat schreef Jakobus en dat zei de Heer tot Zijn discipelen. Daarom zouden we deze dingen weten, om vertrouwen te kunnen stellen op de Heer, Die Zijn beloften gedaan heeft; om vertrouwen te stellen op het profetisch woord en aan de andere kant te zien dat onze zegeningen niet zomaar uit de lucht kwamen vallen, maar gebaseerd zijn op de beloften, zwart op wit en ook letterlijk, die God gedaan heeft en vererfd heeft via Abraham, Izak, Jakob, Jozef, Efraïm en Manasse enzovoort. Waaraan wij deel hebben gekregen door geloof in de Messias van Israël. Dat Zaad van David, Die uiteindelijk Zijn rechten zal laten gelden en van Wie de Heer bij Zijn geboorte zei dat Hij Hem de troon van Zijn vader David zou geven

en van Wie de Heer via Ezechiël zei dat Hij die troon daarna zou geven aan Degene Die daar recht op heeft.

Als dus in het Oude Testament gesproken wordt over de toekomstige positie van Israël onder de Messias, in het geopenbaarde Koninkrijk van Christus, dan lezen we dat heel Israël bestaat uit de beide huizen van Israël. De twee geslachten die de Heere verkoren had, lezen we in Jer. 33. Daarna gaan we naar Ezech 34.

Misschien heb je het nog nooit gehoord, maar Ezechiël, volgens eigen zeggen, trad weliswaar op onder Israël in de ballingschap, maar dat was niet onder Juda in de Babylonische ballingschap, maar onder de tien stammen in de Assyrische ballingschap. Aan de rivier de Chebar. Volgens de commentaren weet men niet waar dat was, maar Chebar staat gewoon op de kaart. Zo heet die rivier vandaag nog steeds: Khabur, 500 km. noordelijk van Babel in het gebied waarvan de Bijbel zegt dat de 10 stammen daarheen zijn weggevoerd in ballingschap.

Ezechiël trad dus op onder de tien stammen van Israël in ballingschap. Dat hij daar bezoek krijgt van Joden uit Jeruzalem, ja, waarom niet? Maar Ezechiël heeft ook het één en ander te zeggen over hoe het verder zal gaan met de twee huizen van Israël.

Ezech. 34: 10 Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik *wil* aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen, en zal ze van het weiden der schapen doen ophouden, zodat de herders zichzelf niet meer zullen weiden; en Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, zodat zij hun niet *meer* tot spijze zullen zijn.

De herders aten de kudde op en weidden daarmee zichzelf.

- 11 Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken.
- 12 Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, alzo zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal ze redden uit al de plaatsen, waarheen zij verstrooid zijn, ten dage der wolke en der donkerheid.
- 13 En Ik zal ze uitvoeren van de volken, en zal ze vergaderen uit de landen, en brengen ze in hun land;

- en Ik zal ze weiden op de bergen Israëls, bij de stromen en in alle bewoonbare plaatsen des lands.
- 14 Op een goede weide zal Ik ze weiden, en op de hoge bergen Israëls zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi, en zullen weiden *in* een vette weide, op de bergen Israëls.
- 15 Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE.
- 16 Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken;

Daar gaat de rest van het hoofdstuk over.

- 23 En Ik zal een enigen (één) Herder over hen verwekken, en Hij zal hen weiden. Mijn knecht David; Die zal ze weiden. En Die zal hun tot een herder zijn.

Bedoeld wordt natuurlijk iemand uit het Davidische koningshuis en dat is de Messias.

Eerst zei de Heer: 'Ik, ja, Ik zal Mijn schapen verzamelen en zal ze weiden' en hier zegt Hij: 'Ik zal één Herder over ze verwekken, namelijk Mijn knecht David, en Die zal hun tot Herder zijn'.

Hij is de Heer Zelf, Zoon van God en Zoon van David.

- 24 En Ik, de HEERE, zal hun tot een God zijn; en Mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen, Ik, de HEERE, heb het gesproken.
- 25 En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden; en zij zullen zeker wonen in de woestijn, en slapen in de wouden.

Dat is uiteraard het Nieuwe Verbond.

- 30 Maar zij zullen weten, dat Ik, de HEERE, hun God, met hen ben, en dat zij Mijn volk zijn, het huis Israëls, spreekt de Heere HEERE.
- 31 Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide! gij zijt mensen; *maar* Ik ben uw God, spreekt de Heere

HEERE.

Je zoekt hier vergeefs naar de naam van Juda, want het gaat over Israël. En het wordt geschreven door Ezechiël, die zich bevond onder de tien stammen van Israël. Dat is het huis Israëls. Over Juda wordt hier niet eens gesproken. Elders wel, maar hier niet.

Dan slaan we om naar hoofdstuk 37, naar het hoofdstuk over het dal der dorre doodsbeenderen, met de vraag of deze beenderen weder levend zullen worden.

Die beenderen komen inderdaad tot leven en vormen uiteindelijk een gans zeer groot heir.

Ezech. 37: 10 En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir.

Nu volgt het commentaar.

- 11 Toen zeide Hij tot mij: Mensenkind! deze beenderen zijn het ganse huis Israëls; ziet, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord, en onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden.
- 12 Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal uw graven openen, en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk (Ammi)! en Ik zal u brengen in het land Israëls.
- 13 En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik uw graven zal hebben geopend, en als Ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o Mijn volk!

Het gaat hier niet over individuen, maar over een volk, een natie, die herleeft. Het gaat er niet over dat Israël uitgestorven was en alsnog tot leven komt en dat men uit de dood opstaat. Het volk is afgesneden, maar het volk komt weer tot leven en de Heer zal hen weer bijeenbrengen, verzamelen. Het gaat hier over het ganse huis Israëls. Maar wie behoren daartoe? We lezen verder.

- 16 Gij nu, mensenkind! neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf

daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm, en van het ganse huis Israëls, zijn metgezellen.

Hout = hetzelfde woord voor boom. 'Neem u een boom, een stamboom. Schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen.' Juda staat voor het twee stammenrijk, maar onder de Joden bevinden zich afstammelingen van de tien stammen van Israël. In het Nieuwe Testament komen we er maar één tegen: Anna, de vrouw uit Aser. Maar in het Oude Testament lees je dat na de scheuring van het rijk velen uit Israël naar Juda vluchtten en zich vestigden onder Juda en dus onder de twee stammen. Andersom gebeurde ook, dat sommigen uit Juda zich verbonden met de tien stammen van Israël. Afgezien daarvan werden later vele Joden in Assyrische ballingschap weggevoerd, voor de Babylonische ballingschap uit. Zodat onder de zogenaamde verstrooiden uit de tien stammen van Israël zich heel wat bevinden die uit Juda stammen. Denk aan de Juten in Denemarken. Zij gaven hun naam aan Jutland, wat feitelijk hetzelfde is als Judea.

Hetzelfde geldt voor de stam van Benjamin, die geacht werd te behoren tot de twee stammen van Israël. Maar ja, hij was nu eenmaal de volle broer van Jozef en de volle oom van Efraïm en Manasse. Zo zijn vele Benjaminieten met de tien stammen mee verdwenen in ballingschap. De splitsing van de twee- en de tien stammen is dus niet zo scherp als wij die begrippen gebruiken.

En hier in Ezech. 37 wordt daar rekening mee gehouden: voor Juda en de kinderen Israëls die zich daaronder bevinden.

Jozef en Efraïm zijn in principe hetzelfde. Jozef kreeg het eerstgeboorterecht en over zijn hoofd heen kreeg zijn zoon Efraïm dat. Zodat die namen in de Bijbel bij gelegenheid zelfs door elkaar heen gebruikt worden.

Voor Jozef, het hout van Efraïm, en van het ganse huis Israëls, zijn metgezellen = voor Efraïm en de rest van de tien stammen en voor allen die daar nog meer bij hoorden. Dat zijn degenen die uit Juda zich gevoegd hebben bij de tien stammen. Maar eventueel ook de heidenen. Er zijn in het verleden vele heidenen overgegaan in het Jodendom en worden sindsdien en sinds eeuwen als Joden beschouwd. Qua afstamming hebben ze niets van Juda, maar ze zijn er tot toegetreden. Onder de tien stammen gebeurde precies hetzelfde. En velen die gewoon heidenen zijn en helemaal niet van Abraham, Izak of Jakob

afstammen, behoren wel tot de Joden, of tot de tien stammen van Israël. In de Bijbel heet dat dan: 'de vreemdelingen binnen uw poorten'. Voor de vreemdelingen binnen de poorten gelden dezelfde wetten als voor de autochtone bevolking en zo hoort het ook, maar dat mag ik natuurlijk niet zeggen.

Twee houten dus. Het één voorstellende Juda en allen die daartoe behoorden en het ander de tien stammen, onder leiding van de stam van Efraïm en alles wat daaraan gelieerd is.

17 Doe gij ze dan naderen, het een tot het ander tot een enig hout; en zij zullen tot één worden in uw hand.

De twee bomen worden één boom. De één wordt geënt in de andere of de andere wordt geënt in de één en zo zijn we toch weer in Rom. 11. Het was één boom, één volk (een boom is een volk) en was gesplitst in tweeën, maar ooit zal het weer één boom worden. Hier gebeurt dat als teken in de handen van Ezechiël.

18 En wanneer de kinderen uws volks tot u zullen spreken, zeggende: Zult gij ons niet te kennen geven, wat u deze dingen zijn?

Dat kregen de profeten vaker te horen, dat als ze iets moeten doen tot hen gezegd werd: 'En als ze dan vragen wat deze dingen betekenen, dan zeg je dit...'.
De kans is natuurlijk groot dat het niemand een bal interesseert, maar voor het geval dat....

19 Zo spreek tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal het hout van Jozef, dat in Efraïms hand geweest is, en van de stammen Israëls, zijn metgezellen, nemen, en Ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een enig hout; en zij zullen tot één worden in Mijn hand.

20 De houten nu, op welke gij zult geschreven hebben, zullen in uw hand zijn voor hunlieder ogen.

21 Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarheen zij getogen zijn, en zal ze

- 22 vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land; En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen Israëls; en zij zullen allen tezamen een enig Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn.
- 23 En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun drekgoden, en met hun verfoeiselen, en met al hun overtredingen; en Ik zal ze verlossen uit al hun woonplaatsen, in dewelke zij gezondigd hebben, en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn.
- 24 En Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen tezamen één Herder hebben; en zij zullen in Mijn rechten wandelen, en Mijn inzettingen bewaren en die doen.

En de Heere Jezus zei tegen de Joden: "Ik ben de goede Herder en Ik heb nog andere schapen die van deze stal niet zijn..."

Daar valt toch niets aan uit te leggen. Het staat hier toch gewoon. Ik wil nog wel een stap verder gaan. Ik persoonlijk geloof inderdaad dat als de Heer zegt dat Hij andere schapen heeft die ook Zijn stem moesten horen, dat dat ook letterlijk vervuld is en dat de Heer Zelf die andere stammen bezocht heeft, waar ter wereld ze ook waren, tot in Amerika aan toe.

Lees het boek van Steven M. Collins maar eens, 'Onbekend Israël'. Ik denk dat dat letterlijk gebeurd is. De Bijbel zegt het, de profeten kondigen het aan: 'Ik heb U gegeven tot licht der heidenen'. Als je dat leest in Jes. 49, gaat het echt over de Messias. En als je erop staat dat je die profetieën letterlijk moet nemen, dat vind ik ook. Dat daarna Paulus het op zichzelf toepast, ja, maar als je het in Jes. 49 leest gaat het heus niet over Paulus; het gaat over de Messias Zelf.

Die dingen staan in de Bijbel. De 'aardigheid' is dat mensen het wel lezen, maar totaal niet begrijpen waar het over gaat. Dat had ik vroeger ook. Je hebt geen idee. En toch, als je netjes de geschiedenis volgt en het profetisch woord volgt, hoeft er geen probleem over te zijn. Je bent er alleen niet op bedacht dat het zo zit. Maar zo zit het.

- 25 En zij zullen wonen in het land, dat Ik Mijn knecht Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond

hebben; ja, daarin zullen zij wonen, zij en hun kinderen, en hun kindskinderen tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal hunlieder Vorst zijn tot in eeuwigheid.

26 En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal ze inzetten en vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in het midden van hen zetten tot in eeuwigheid.

Dat zijn dus dezelfde woorden als in hoofdstuk 34 over die twee kudden, maar daar gaat het nu juist over. En als dan Paulus in Rom. 9 eerst zegt dat de zaligheid, die eerst beloofd was aan Israël, terecht is gekomen bij de Gemeente, waarop de vraag komt hoe dat dan kan: 'Is Juda dan niet meer Gods volk?', hij uitlegt dat Juda inderdaad niet Gods volk is, maar dat de zaligheid om zo te zeggen terechtgekomen is bij de tien stammen van Israël. Hij citeert daarvoor enige tientallen profetieën die dat moeten bevestigen. En als wij dan vragen of God de Joden verstoten heeft, dan zegt Paulus: 'Nee, uiteindelijk zal geheel Israël zalig worden'. Ik ben van mening dat de klemtoon in de uitdrukking 'alzo zal geheel Israël zalig worden' ligt bij 'geheel'.

Alzo zal **geheel** Israël zalig worden. Nu niet. Nu is het maar één van de twee huizen, waarin en waardoor God Zijn werk doet, maar in de toekomst beide huizen tegelijk. Want dat is wat de profeten aankondigen: als de Messias komt wordt heel Israël zalig, hersteld en alsnog definitief onder het Nieuwe Verbond geplaatst als koninklijk en priesterlijk volk, als Gods heilsorgaan in en ten behoeve van deze wereld en in dienst van God.

De Joden alleen? De tien stammen alleen? Nee, beide huizen van Israël.

Maar voor het zover is, is Gods plan altijd gegaan hetzij via het ene huis, hetzij via het andere huis. God deed altijd een afgesneden zaak op aarde. Het één doet God in het openbaar, bij de twee stammen van Israël, maar wat Hij in het verborgene doet gaat over de tien stammen van Israël. zodat in het verborgene het koningschap van het huis van David verplaatst is van de twee naar de tien stammen. Nog steeds uit Juda, qua afstamming, maar niet qua volk. De troon is indertijd verplaatst naar Ierland, in de dagen van Jeremía. Dat vind je niet in de oppervlakte van de Bijbel, maar wordt beschreven in de vorm van

gelijkenissen. Ook in Ezechiël door een gelijkenis, een raadsel (Ezech. 17). En na nieuwtestamentische tijd, wanneer het Joodse volk ongelovig is, wordt Gods werk in het verborgene voortgezet en dus via de tien stammen van Israël.

Bij nader inzien zijn in die tien stammen heus alle dertien stammen vertegenwoordigd. De Joden zijn een buitenbeentje. En terwijl de wereld naar het Jodendom kijkt en daar de eeuwen door grote moeite mee heeft gehad, gaat Gods plan, Gods werk, gewoon verder. Ik weet niet wat de duivel allemaal weet, maar soms denk ik dat hij ook voor de gek gehouden wordt en dat hij zich ook richt op en tegen het Jodendom en dat het hem ontgaat dat de Heer toch Zijn werk doet, maar dan langs een andere route. Dat weet geen mens, nou ja, enkelen. Het ligt echter niet aan de oppervlakte, want men wil het toch niet weten. Dat komt heel goed uit, want zo kan God gewoon doorgaan met Zijn werk. Tot Juda werd gezegd: 'Komt, gij verachters en verwondert u en verdwijn, want Ik werk een werk in uw dagen, dat gij niet zult geloven indien het u iemand verhaalt'. Dat zei Paulus, geciteerd uit het Oude Testament, in Hand. 13 in Antiochië. Meteen daar overheen zei hij: 'God heeft ons gesteld tot licht voor de heidenen aan de einden der aarde, want jullie Joden achten je het eeuwige leven niet waardig'.

Wat is dan dat werk waarover ze zich zouden verbazen? Dat Bijbelse beloften, Gods uitspraken, de uitspraken en beloften van de God van Israël, vervuld worden, in Joodse ogen, aan heidenen. Yair Davidy vindt zelfs dat die heidenen zich met afgoderij bezighouden. En het ergste is, zegt hij, dat ze de Bijbel claimen en bovendien nog Israëlieten zijn ook, die Kelto-Angelsaksische volkeren. Sommigen weten het dus wel, maar zij verwonderen zich hoe dat in vredesnaam mogelijk was.

In de toekomst zullen de woorden die ooit gesproken zijn aan de Heere Jezus: 'Gij zijt Mijn Zoon; heden heb Ik U gegenerend' ook gesproken worden over de Gemeente.

Het komt er heus op neer dat in de toekomst inderdaad de Messias zal verschijnen aan het Joodse volk. Men zal Zijn Naam aanroepen, op regeringsniveau. En Hij zal verschijnen; ik denk terwijl zij nog spreken. Als dan gevraagd wordt (het is moeilijk wat ik nu zal citeren, omdat er zoveel is wat ik nu kan citeren), dan zullen ze vragen: 'Wien zijn toch dezen?', of 'Wiens zijn dezen', of 'Vanwaar zijn dezen?'. Dan is het antwoord: 'Dit is Mijn Zoon', want u en ik zijn geroepen tot zoonstelling,

tot een Gemeente van eerstgeborenen. En als de Heer in de toekomst verschijnt met Zijn Gemeente, dan zullen de woorden gezegd tot de Heere in Psalm 2 van toepassing gebracht worden op heel de Gemeente.

Waar komt die Zoon dan vandaan? Die is voortgebracht uit de vrouw die niet de man had en die haar tenten wijd gemaakt heeft (Jes. 54), aangehaald in Gal. 4. Het zal blijken dat God toch een werk gedaan heeft aan Israël, maar het was niet aan Juda. Dan zal blijken dat uit dat heidense volk, dat volk dat in Hosea beschreven wordt als Lo-Ammi, Lo-Ruchama en Jizreël, dat uit die onvruchtbare vrouw niettemin een zoon geboren is die bovendien de erfgenaam is. Zoals Izaak geboren werd uit Sarah, zoals Samuël geboren werd uit Hannah, zo wordt de Gemeente geboren uit de vrouw die de man niet heeft.

En als je het hebt over die vrouw, dan zegt die vrouw: 'Hoe zal dat wezen, dewijl ik geen man beken?'. En terwijl officieel de man zich verborgen houdt voor die vrouw, terwijl er officieel geen gemeenschap is tussen die man en vrouw, terwijl er officieel geen relatie is tussen de God van Israël en de Angelsaksische volkeren, wordt niettemin uit die vereniging een mannelijke zoon geboren. Zoals die mannelijke Zoon ooit geboren werd uit Jozef en Maria. Want de geboorte van de Heere Jezus uit Maria is een teken (zegt Jes. 7) en een uitbeelding van de geboorte van de Gemeente uit de tien stammen van Israël. Hebben die dan Gemeenschap met de Heer? Nee, maar ze zijn wel verloofd. Er was een huwelijk gepland voor de toekomst. Ooit, in de wederkomst, zullen die volken in gemeenschap met de Heer gebracht worden. Maar niettemin, voor het zover is blijkt die vrouw zwanger te zijn van een zoon. Het teken voor de Joden is: 'Zie de maagd zal zwanger worden en een zoon baren'. Waar is dat dan een teken van? Van de geboorte van de Gemeente in onze dagen, in het huisgezin, niet van ene Juda, maar in het huisgezin van ene Jozef. En uit Mirjam, maar dat is weer een ander verhaal dat er aan vastzit.

Kortom, héél Israël zal zalig worden, de beide huizen tegelijk. Niet in de zin van dat al die Israëlieten wedergeboren zullen worden, maar dat het hele volk (niet maar één deel of een ander deel) verenigd wordt en geplaatst wordt in de positie van een koninklijk en priesterlijk volk in de openbaring van het Koninkrijk van Christus. Want Zijn Koninkrijk zal een Israëlitisch wereldrijk zijn.

In Daniël 2 gaat het over een beeld van al de verschillende rijken die over Jeruzalem macht zouden hebben. Toen kwam er een steen, zonder handen afgehouden (we weten dat die Steen de Messias is). Die Steen vernielde en verbrijzelde het hele beeld, dus alle wereldrijken. Maar ondanks dat wij weten dat die Steen een beeld is van de Messias, staat er als commentaar dat het Koninkrijk aan geen ander volk zal worden overgelaten. Het volk waaraan Daniël gedacht moet hebben moet in ieder geval het Joodse volk geweest zijn, maar je mag aannemen dat hij enige Bijbelkennis had en dus aan heel Israël dacht.

Ezech. 39: 25 Daarom zo zegt de Heere HEERE: Nu zal Ik Jakobs gevangenen wederbrengen, en zal Mij ontfermen (Rucháma) over het ganse huis Israëls, en Ik zal ijveren over Mijn heiligen Naam:

Dit wordt gezegd over de tien stammen van Israël, onder welke Ezechiël zich nu eenmaal bevond, maar ik moet er meteen aan toevoegen dat deze uiteenzetting ingeleid wordt door hoofdstuk 38 en meer specifiek nog door het eerste deel van hoofdstuk 39 en door vergelijking met andere Schriftplaatsen weten we dat het daar meer specifiek over Juda gaat. Het gaat daar over gebeurtenissen in de 70^e week die leiden tot de ondergang van het land, van de staat en van de stad, waarna men 7 maanden lang het land moet reinigen. Dat is aan het eind van en net na de 70^e week van Daniël. En daarna krijg je de profetieën over dat God Zich zal ontfermen over het ganse huis Israëls.

Gezien het voorgaande is de gedachte inderdaad dat het in eerste instantie over de tien stammen gaat, maar aangezien het gaat over de openbaring van het Koninkrijk van Christus, is het kennelijk de aanduiding voor alle twaalf stammen.

Het probleem is dus dat het begrip 'het ganse huis Israëls' verschillend wordt toegepast, afhankelijk van de context waarin de naam of titel gebruikt wordt.

Hos. 1: 11 En de kinderen van Juda, en de kinderen Israëls zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land optrekken; want de dag van Jizreël zal groot zijn.

In de toekomst zullen beide huizen Israëls samenvergaderd worden en zich onder één Hoofd stellen.

Zach. 10: 6 En Ik zal het huis van Juda versterken. En het huis van Jozef zal Ik behouden, en Ik zal hen weder inzetten (in het land namelijk);

De beide huizen van Israël worden hier nog steeds apart genoemd.

Verder alleen nog ter overweging iets over het nieuwe Testament. In Handelingen 2 besluit de apostel zijn toespraak met een samenvatting:

Hand. 2: 36 Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, *namelijk* dezen Jezus, Dien *gij* gekruist hebt.

Tot wie richtte Petrus zich? Om kort te gaan, de gedachte is dat onder Israël het Joodse volk verstaan moet worden. Dat is goed te beargumenteren. En als wij zeggen dat hij misschien toch wel wat meer bedoelt dan alleen het Joodse volk, dan wordt al gauw geroepen dat Petrus toch in Jeruzalem was en dat het toch een Joods feest was. Bovendien noemt hij ze Israël en dat is toch volkomen Bijbels. Maar wat moesten al die heidenen daar dan? Want die boodschap was niet beperkt tot Joden. Die werd bovendien ook nog eens in een heleboel vreemde talen uitgesproken.

Waarom zou de apostel aan het begin van het verhaal, bij de eerste officiële openbare Evangelieprediking, de prediking dat het Nieuwe Verbond was aangebroken, niet meteen denken aan al die Schriftplaatsen waar over dit Nieuwe Verbond gesproken wordt en zeggen: 'Zo wete dan zeker het ganse huis Israëls...'. ook al zou er maar maximaal een deel van één huis van Israël aanwezig zijn, namelijk van de Joden? Waarom zou hij nu niet meteen gezegd hebben dat het in de eerste plaats voor alle Israëlieten bestemd is, want aan hen had God toch in de eerste plaats dat Nieuwe Verbond beloofd? Bovendien wist Petrus dat hij en de zijnen getuigen van Christus zouden zijn onder alle volkeren. Beginnend in Judea, dan Samaria, de vroegere hoofdstad van de tien stammen en dan tot aan de einden der aarde. Het lijkt dus vrij aannemelijk dat Petrus doelde op alle stammen van Israël.

Hand. 26: 6 En nu sta ik, en wordt geoordeeld over de hoop der belofte, die van God tot de vaderen geschied is;

God had immers aan voorgaande generaties beloften gedaan.

- 7 Tot dewelke onze twaalf geslachten, geduriglijk nacht en dag *God* dienende, verhopende te komen; over welke hoop ik, o koning Agrippa, van de Joden wordt beschuldigd.

Juda is de naam van maar één van de twaalf geslachten van Israël. daar hoort, heel strikt genomen, Paulus niet eens bij, want hij was niet uit de stam van Juda, maar uit de stam van Benjamin.

Wat wist Paulus over de twaalf geslachten van Israël? In ieder geval dat ze religieus waren en op één of andere wijze wachtten, of moesten wachten, maar zo staat het er niet, op de vervulling van Gods beloften. In afwachting daarvan waren zij religieus. Niet alleen de Joden, maar de andere stammen ook. Wat wist Paulus daarvan? Hij had goed opgelet op de basisschool, bij aardrijkskunde en bij algemene geschiedenis. Korte tijd na Paulus leefde Flavius Josephus, een Jood, die ook de geschiedenis beschreef van Israël. Hij schreef dat bij de terugkeer uit Babylonische ballingschap alleen Joden en Benjaminieten terugkeerden. Er is nog wel aan de andere stammen gevraagd of ze niet ook mee terug wilden keren, maar die wilden niet, zegt hij. Daarmee zijn de andere stammen van Israël nooit onder Romeins gezag gekomen, maar leefden in een ontelbare hoeveelheid aan de andere kant van de Eufraat, tot vandaag, zegt hij. Voor de rest, zie Collins.

Paulus wist heus wie die andere stammen van Israël waren, waar ze zich bevonden en hoe ze leefden. Dat wist Jakobus blijkbaar ook, want hij richtte zijn brief aan de twaalf stammen van Israël in de verstrooiing. Het lijkt erop dat Petrus hetzelfde deed: 'Aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië'. Waarom zou dat alleen over de Joden gaan? Er zijn in de Bijbel twee volken Israël.

Alzo zal geheel Israël zalig worden. Voor de gelegenheid wijs ik even op Zef. 3: 12, waarin staat dat God zal doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des HEEREN betrouwen. In het volgende vers worden zij de overgeblevenen van Israël genoemd, uit beide rijken. Het is heel Israël, want het zijn er geen twee. Ze zijn niet talrijk.

Terug naar Romeinen.

Als Paulus zegt dat hij 'ulieden' tot jaloersheid zal verwekken door Lo-

Ammi, dan moet je 'ulieden' een plaats geven in één van beide kolommen en 'Lo-Ammi' ook. Daarna zegt hij dat hij enigen van zijn vlees tot jaloersheid wil verwekken, dan moet je die er pal onder schrijven en bedenk maar in welke kolom dat moet.

'Ik zal ulieden tot jaloersheid verwekken door Lo-Ammi. Paulus zegt: 'Ik maak mijn bediening heerlijk, door hen (de Joden blijkbaar) tot jaloersheid te verwekken. Het leuke is dat Paulus dan ineens een heiden wordt, als je je kolommen netjes invult tenminste. Dan heb je ineens geen problemen meer met de uitspraak 'ik ben der heidenen apostel'. Dan weet je wat dat betekent, namelijk dat hij een heidense apostel was. Niet Joods, dat had hij achter zich gelaten. Hij zegt wel dat hij uit Abraham is en een Hebreëer uit de Hebreëën en uit Benjamin. Benjamin is de volle broer van Jozef. Die staat aan het hoofd van de tien stammen van Israël.

In Hand. 15 schrijft Paulus dat hij naar Rome wil komen, waar hij nog nooit geweest was en zegt dat hij alleen maar in het voorbijgaan komt, omdat hij van plan is naar Spanje te gaan. Waarom? Omdat hij moet doen wat in Jesaja staat, namelijk dat het Evangelie gepredikt moet worden, daar waar het nog nooit is gehoord en alwaar ze naar Hem niet hebben gevraagd. Daarom reist Paulus naar Spanje. Wat is er dan in Spanje en wie zijn die lui uit Jesaja, waar het Woord nog nooit is gepredikt en waar het gepredikt moest worden? Dat zijn die lui die woonden aan de einden der aarde. Welnu, dan reis je naar Spanje en waar kom je dan terecht? In Finisterre, het einde der aarde. Als je naar Engeland zou gaan heet het Lands End, maar dat is hetzelfde als Finisterre.

In Hand. 15 krijg je dus een antwoord op de vraag waar dat eigenlijk is, de einden der aarde. In het uiterste westen.

Die dingen staan in de Bijbel. Je moet alleen doen wat Lohman zei in de 19^e eeuw: 'De Schrift verklaart zichzelf; je moet alleen Schrift met Schrift vergelijken'. Dat doen wij. En dan kom je dus terecht in het westen, bij de Kelto-Angelsaksische volken. Daar ging nog een groep aan vooraf, de Iberiërs. Maar ja, dat woord betekent Hebreëën.

Nu naar Rom. 11. Heeft God Zijn volk verstoten? 'Nee hoor', zegt Paulus, 'want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad van Abraham, uit de stam van Benjamin'. Juda wordt helemaal niet genoemd.

God heeft Zijn volk niet verstoten. Hoezo niet? 'Nou', zegt Paulus, 'we hebben een precedent in de oudtestamentische geschiedenis'.

Rom. 11: 2 Of weet gij niet wat de Schrift zegt van Elía, hoe hij
God aanspreekt tegen Israël, zeggende:
3 Heere! zij hebben Uw profeten gedood, en Uw
altaren omgeworpen; en ik ben alleen overgebleven
en zij zoeken mijn ziel.

Elía dacht ook dat God Zijn volk verstoten had, want het regende niet en God had Zijn volk aan de hongersnood overgelaten en keek er maar niet naar om. Waarom zou de Heer ook? Want er was immers helemaal niemand meer die de Heer diende. Ze dienden allemaal de Baäl, want dat moest van Izébel en Achab.

Na de geschiedenis op de Karmel vertrok Elía en kwam uiteindelijk bij de berg Horeb terecht. Daar bad Hij tot de Heere.

1 Kon. 19: 14 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor den HEERE, den
God der heirscharen; want de kinderen Israëls
hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken
en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen
ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel. Om die weg
te nemen.

Toen zei de Heer als antwoord op zijn gebed onder andere het volgende:

18 Ook heb Ik in **Israël** doen overblijven zeven duizend,
alle knieën, die zich niet gebogen hebben voor Baäl,
en allen mond, die hem niet gekust heeft.

Terwijl Elía dus dacht dat het afgelopen was, zei de Heer dat er nog 7000 waren. En Rom. 11: 5 zegt dat er alzo ook in deze tegenwoordige tijd een overblijfsel is. Waar is dat overblijfsel dan? In Israël? Waar was dat overblijfsel in de dagen van Elía? Niet in Juda, maar in Israël. Die hele geschiedenis speelde zich niet in Juda af, maar in Israël.

Waarom wordt die uitdrukking **Israël** hier in Rom. 11 dan niet geciteerd? Het antwoord is heel simpel. In de dagen van Paulus was de naam, de titel, 'Israël' van toepassing op Juda. En als Paulus het in het algemeen in Rom. 9 – 11 heeft over Israël, dan duidt hij daarmee het Joodse volk aan. Volkomen terecht, want tot aan zijn dagen was het Joodse volk ook Israël. Hun waren de woorden Gods toebetrouwd en dan is het Israël. De tien stammen waren weg en heidenen geworden en dus erfde Juda de

naam, de titel en de verantwoordelijkheid.

Als Paulus hier in de eerste verzen van Rom. 11 1 Kon. 19 had aangehaald en geciteerd had: 'Ik heb Mijzelf nog zeven duizend man uit Israël overgelaten', dan zou hij daarmee gezegd hebben dat er nog 7000 gelovigen onder de Joden waren. Die waren er wel, waarschijnlijk alleen al in Jeruzalem, sinds de Pinksterdag en wat er daarna nog volgde. Maar dat is dus het punt niet. Het gaat over de vraag wat of wie Israël is. Als het Joodse volk dat niet is, hoe kan de Gemeente het dan eventueel zijn?

De Gemeente is Israël, omdat de Gemeente geacht wordt het gelovig overblijfsel te zijn, niet uit Juda, maar uit Efraïm, uit de tien stammen van Israël. Dat kan ik rustig zeggen, want de geschiedenis bewijst het. Het zijn die volkeren waarin het christendom wortel geschoten heeft, waar het Woord gehuisvest is geworden en van waaruit het Woord van God inderdaad gepredikt is aan al de volkeren over heel de wereld. Dat is tot vandaag zo en specifiek vanuit Engeland. Die Angelsaksische volkeren worden geacht the custodians te zijn, de schatbewaarders van het Woord van God. In de praktijk wordt die functie slechts vervuld door alleen de gelovigen daaruit. Of dat er nu veel of weinig zijn, maakt me even niet uit, het gaat erom dat het gegeven is aan dat volk, die groep van volkeren, die volheid van volkeren. Het is aan die volkeren toevertrouwd en met resultaat, want van daaruit werd en wordt de Gemeente gebouwd.

Iedereen weet dat het christendom de godsdienst is van de blanken, van the Europeans, van de Kelto-Angelsaksische volken, van de Kaukasiërs. Zij hebben het geloof verspreid en hebben heel wat vreemdelingen binnen hun poorten gekregen en ze hebben hun tenten wijd uitgezet, over heel de wereld. Mede daardoor hebben heel veel vreemdelingen deel gekregen aan Israël. Zo is het gegaan en dat is ook wat de Bijbel zegt. En in plaats dat het via de Joden gebeuren zou, die de eerste optie gekregen hadden, is het gebeurd via dat andere huis van Israël. Dat hebben de profeten aangekondigd en daarin leven wij nu vandaag.

Je kunt dan meteen een direct antwoord geven op de vraag of God Zijn volk verstoten heeft (Rom. 11: 1). Nou, wis en waarachtig niet. Maar Paulus zegt niet: 'Heeft God Israël verstoten'? Want dan kun je zomaar het antwoord niet geven. Israël de Joden, of Israël de tien stammen, of Israël de twaalf stammen? De naam 'Israël' is in Romeinen tot in

hoofdstuk 11 gereserveerd voor de twee stammen van Israël. Daarom kan Paulus niet citeren: 'God heeft nog 7000 in Israël overgelaten'. Maar de strekking in 1 Koningen is wel degelijk een overblijfsel uit de tien stammen van Israël. En alzo is er ook in deze tegenwoordige tijd een overblijfsel naar de verkiezing der genade.

Rom. 11: 7 Wat dan? Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden.

Israël = de Joden.

Is Israël dan niet uitverkoren? Dan moet je weten dat door de apostel Paulus onder Israël het twee stammenrijk verstaan wordt. Dat is een deel van heel Israël. Die hebben het niet verkregen. Wie hebben het dan wel verkregen? De tien stammen van Israël. Dat zijn de uitverkorenen. Daarbinnen bevindt zich dat gelovig overblijfsel dat wij de Gemeente noemen. De Gemeente ontstaat als vrucht vanuit die boom, vanuit die tak van Jozef, om zo te zeggen. Die stamt daar dus vanaf, in meer dan één opzicht. Die Gemeente wordt gebouwd en als die compleet is, of Gods werk daaraan voltooid bij de opname van de Gemeente, dan neemt God die vrucht van de boom af en zegt: 'Kijk eens, dit is uit Jozef', ook al zijn we dan in de handen van een Jood, de Koning. Maar er zou altijd iemand koning zijn over het huis van Israël enzovoorts. Die dingen sluiten. Het is geen enkel probleem. Je moet wel de begrippen kennen en je moet ze volgen en Schrift met Schrift vergelijken.

Dat onder Israël het Joodse volk verstaan moet worden, wordt duidelijk uit vers 8.

- 8 (Gelijk geschreven is: God heeft hun gegeven een geest des diepen slaaps; ogen om niet te zien, en oren om niet te horen) tot op den huidige dag.
- 9 En David zegt: Hun tafel worde tot een strik, en tot een val, en tot een aanstoot, en tot een vergelding voor hen.
- 10 Dat hun ogen verduisterd worden, om niet te zien; en verkrom hun ruggen allen tijd.

Dat wordt over Juda gezegd, over die anderen uit vers 7, die het niet verkregen hebben en die verhard geworden zijn. In Psalm 69 gaat het

zelfs letterlijk over Judas en dus over het Joodse volk. Heeft God Zijn volk verstoten? Nou, for the time being, het Joodse volk wel, maar hoe dan ook, Zijn volk zou Israël zijn. Je hebt dus nog een alternatief. En als het Joodse volk gestruikeld en gevallen is en verminderd is geworden, dan zit er niets anders op dan dat de zaligheid gegeven werd aan de tien stammen.

Onder zaligheid moeten we dan niet het eeuwige leven verstaan, maar de positie van volk van eerstgeborenen aan wie het Woord van God is toebedruft, een volk dat de Heer zou dienen en Hem zou vertegenwoordigen in de wereld, zodat God zou kunnen zeggen: 'Ik ben de God van Israël'. Of andersom: 'God, de Schepper van hemel en aarde, is de Formeerder van Israël en Hij wordt vertegenwoordigd door Israël, dat immers Zijn volk is'.

Als iemand die God van de Bijbel wil leren kennen, dan moet ik zeggen dat die God in de praktijk wordt vertegenwoordigd door de Kaukasische volken, de blanken. Is dat racistisch? Nee. Heeft dat iets met persoonlijke zaligheid of wedergeboorte te maken? Geen bal! Het gaat over het idee dat God hier op aarde een contingent heeft dat geacht wordt Hem te vertegenwoordigen. 'Gij zult Mijn getuigen zijn', 'gij zijt Mijn volk', zoals aan de Joden het Woord van God was toebedruft tot in de dagen van Paulus. Maar diezelfde Paulus schrijft, net als Petrus overigens, dat de Gemeente is een tempel, een heilig volk, een priesterlijk volk, een priesterlijk koninkrijk en de Gemeente is een pilaar en vastigheid der waarheid. Kortom, wij hebben de wijsheid in pacht. Maar strikt genomen hebben niet u en ik, maar de Kelto-Angelsaksische volkeren de waarheid in pacht. God heeft het aan hen gegeven, hier op aarde en gezegd: 'Doet handeling totdat ik kom'. Hoeveel waren dat er ook alweer in de gelijkenis van de tien ponden, tegen wie Hij dat zei? Juist, tien. Helaas voelt tegenwoordig zich nauwelijks nog iemand van die tien dienstknechten aangesproken. Wij zijn zogenaamd tolerant geworden. Dat betekent dat we volstrekt onverschillig geworden zijn. Het kan niemand meer een klap schelen. En als de Bijbel ons niet meer bevalt, geen probleem, dan herschrijven we Hem gewoon, en weer en weer. Dat gebeurt in onze dagen, maar zo is het niet altijd geweest.

Hoe dan ook, de God van de Bijbel vind je nog steeds onder de Angelsaksische volkeren, maar in de praktijk alleen bij degenen die die roeping kennen en daaraan trouw zijn. En dan ben je dus bij de

Gemeente, bij degenen die tot persoonlijk geloof zijn gekomen in de Heere Jezus Christus en daardoor zijn wedergeboren, inclusief de vreemdelingen binnen de poorten. Zij zijn het overblijfsel van vandaag. Als er geen overblijfsel meer is, dan komt meteen het oordeel over diezelfde volkeren, zoals eens het oordeel kwam over Sodom en Gomórra. De Heer bracht pas een oordeel over die steden, nadat Hij de rechtvaardigen eruit weggehaald had. Nu zijn er nog gelovigen in Israël, maar het zijn er niet zoveel meer en het worden er ook steeds minder. Er komt een dag waarop God dat overblijfsel wegneemt. Wij noemen dat de opname van de Gemeente. Dan zijn er geen gelovigen meer op aarde. Dan wordt de bevoorrechte positie van de Kelto-Angelsaksische volken weer afgesneden. Dan worden de tegennatuurlijke takken afgesneden en de natuurlijk weer ingeënt. Dan neemt God de draad weer op met het Joodse volk.

Onze westerse wereld is de wereld van de tien stammen van Israël. Die wereld gaat ten onder omdat die in het geloof niet blijft. De vooraanstaande positie van die westerse volkeren in de wereldgeschiedenis berust op geloof in de Heere Jezus Christus. Met alle lek en gebrek en tekortkomingen en alle afgoderij die daarnaast ook nog bestaat en die altijd bestaan heeft, ook in de geschiedenis van Israël en overigens ook specifiek in de geschiedenis van Juda. De Heer is en blijft lankmoedig, maar als nu niemand Hem meer dient, dan heeft Hij ook niemand meer te zegenen en dan gaan de volkeren waarin de gelovigen verkeerden vanzelf naar de Filistijnen. Nou ja, ze gaan met de Filistijnen ten onder.

Maar de grote verdrukking is toch voor Israël en specifiek voor het Joodse volk? Als het gaat over de tweede helft van de 70^e week van Daniël dan is dat zo, maar de verdrukking wordt niet alleen maar over Juda aangekondigd, maar over alle volkeren der aarde. Dat begint bij het huis Gods en daarna breidt zich dat uit over de hele wereld.

We hebben talloze profetieën die spreken over de grote verdrukking in de tweede helft van de 70e week van Daniël, maar er zijn ook talloze profetieën die spreken over een grote verdrukking, over oordelen van Godswege, over dagen van de benauwdheid van Jakob, over specifiek de tien stammen van Israël. Die profetieën zijn actueel en gaan over vandaag. Als Hoséa en Amos en enkele andere profeten de goddeloze toestand van Israël beschrijven, dan beschrijven ze onze samenleving van vandaag. Niet omdat ik het er op toepas, maar omdat het daarover

geschreven is. En zoals de profetieën over een ongelovig Joods volk in de dagen van Jeremia net zo goed actueel zijn in onze dagen op het ongelovige Joodse volk en zoals de profetieën over een ongelovig Jeruzalem net zo goed op vandaag van toepassing zijn en Jeruzalem verwoest zal worden, zo zijn de profetieën geschreven over de tien stammen van Israël en over het oordeel van God dat erover zou komen net zo goed op vandaag van toepassing. Dan hebben we het niet over een klein groepje mensen, maar over een hoeveelheid mensen dat als het zand der zee en het stof der aarde niet geteld kon worden. Zij zijn daadwerkelijk over de hele aarde verspreid.

Niettemin, waar men de Heer loslaat, heeft men zijn bevoorrechte positie verloren. Dan is men niet meer een koninklijk en priesterlijk volk. Langzaamaan zakt het volstrekt in. We wachten het met spanning af en ik vraag me aldoor af hoe het nu zit met de koningshuizen van vandaag. Hoe gelovig zijn ze nog? We houden ons hart vast, maar het betekent wel dat binnen deze generatie de opname van de Gemeente nog plaats moet vinden en dat de Heer het werk aan de tien stammen en daarmee aan de Gemeente afsluit en voltooit, om daarna de draad weer op te nemen bij het Joodse volk. Dat begint met het verbond tussen de Joodse staat en de meest voor de hand liggende Islamitische of Edomitische buur. Daar gaat het hard naartoe.

Al die dingen spelen zich vandaag af. Bovendien staat het allemaal in de Bijbel. Je hebt er geen krant of politieke beschouwingen bij nodig. Het staat allemaal gewoon in de Bijbel en je herkent het vandaag. Je begrijpt wat er in het verleden gebeurd is en waar onze gouden eeuw vandaan kwam. Dat hing niet voor niets samen met de kerkhervorming en wat daaruit voortkwam. Er was in die dagen een terugkeer tot de Bijbel en een bevrijding van een kerkelijk juk. Men werd onderwezen door lekenpredikers, die van geen kerkelijk gezag gehoord hadden en niet beter wisten. Zij namen een Bijbel ter hand en predikten daaruit het Woord van God, het Evangelie. Daar komt die gouden eeuw vandaan. Toen begon de Heer te zegenen. Inderdaad ten koste van landen die overgegeven waren aan het meest afschuwelijke heidendom; waarin God niet telde, waarin mensenlevens niet telden, waar afgoden gediend werden ten koste van mensenlevens. De Bijbel zegt: 'Gij zult de poorten uwer vijanden bezitten en de heidense koningen zullen uw voedsterheren zijn en vorstinnen uw zoogvrouwen'. Die dingen zijn in de geschiedenis vervuld. Men zegt dan dat het misbruik en slavernij was en

onderdrukking en kolonisatie. Ja, als je de Heer buitenspel zet en de rest van de geschiedenis en je bekijkt het vanuit één kant, dan krijg je een zeer negatief beeld. Als je slechte foto's wilt hebben, dan moet je slechte belichting toepassen. Maar als de belichting goed is, dan ziet de foto er ineens heel anders uit. Het is maar net wat je in duisternis laat en waar je het licht op laat schijnen. Wij hebben een Bijbel die ons glashard vertelt dat God Israël als volk heeft uitverkoren en zolang als zon en maan langs de hemel blijven gaan blijft dat ook zo.

En mocht het er toch op lijken dat God Zijn volk verstoten heeft, dan zegt Paulus dat je even niet goed opgelet hebt. Dan moet je nog even terug naar het OT, naar de geschiedenis en de profetieën, waarin je die dingen terugvindt. Paulus citeert er enkele van, maar het is een veelvoud daarvan.

God doet een werk, maar in onze dagen niet via het Judaïsme. Het Judaïsme is wat de vrouw van Lot was: een zoutpilaar, een monument van het verleden. Het is een monument, versteend, maar je herkend er het werk Gods nog in, uit het verleden. De schoonheid daarvan, voor zover die bestaat, is hem daarin gelegen. Je vindt er Bijbelse waarheid in vastgelegd, versteend, in de Joodse versteende tradities. En als je die tradities vast wilt houden, moet je vooral zeggen dat ze mooi zijn en dat het cultureel erfgoed is; dan krijg je nog subsidie ook. Maar het is als de vrouw van Lot, dood.

Als je het leven wilt zien dat de Heer geeft, als je Zijn werk wilt zien, dan moet je niet in Juda zijn, maar wel onder Jozef, onder de tien stammen van Israël. Wij leven in de nadagen daarvan, maar niettemin, zo is het gegaan.

De aardigheid, het belang, daarvan is dat blijkt dat God 100% trouw is gebleken te zijn aan Zijn beloften, de hele geschiedenis door. Beloften die we niet eerst uit de Bijbel hebben weg geredeneerd om het verhaal kloppend te krijgen, maar beloften die we keurig hebben laten staan. Beloften met betrekking tot de trouw van de God van Israël, Die Zijn beloften aan Israël de hele geschiedenis door waarmaakt. Is het niet linksom, dan wel rechtsom. Wij leven vandaag uit die beloften en kunnen met recht zeggen dat we geworden zijn een Gemeente van eerstgeborenen, dat wij als Gemeente eerstgeboorterecht hebben, boven het Joodse volk. Het is namelijk het eerstgeboorterecht van Efraïm, die eerstgeboorterecht kreeg boven Juda. Dat

eerstgeboorterecht wordt gestand gedaan, zelfs in de dagen van Jeremía, waarin het tweede huis van Israël in ballingschap zou verdwijnen. Maar God zegt: 'Efraïm is Mijn zoon'.

De beloften van God worden vandaag vervuld. En terwijl velen denken dat er een eind aan gekomen is en dat God van plan veranderd is – zowel in het calvinisme als in het dispensationalisme worden dergelijke woorden gebruikt – is dat plan helemaal niet veranderd, maar wij kenden het plan Gods niet. Hij legt dat plan ook alleen maar uit aan degenen die bewust in alle eerlijkheid zich willen laten vullen met Zijn Woord. Want één van de (grootste) zegeningen is dat Hij ons de verborgenheden van Zijn wil heeft bekendgemaakt.

Ik ben al van kinds af aan een kind van de Heer geweest, hoewel ik natuurlijk een keer mijn knieën voor de Heer gebogen heb. Ik heb altijd geweten dat ik een kind van de Heer ben, maar natuurlijk vraag je je soms af hoe het met bepaalde dingen zit. Is het wel waar? Heeft God Zijn volk verstoten? Mijn antwoord is ja en dan heb ik het over het Joodse volk. Maar wij hebben altijd geleerd om op die vraag nee te zeggen. Waarom dan? Omdat God alsnog het Joodse volk tot bekering zal brengen in de toekomst. Maar als ik het lees, dan denk ik: 'Het gaat hier helemaal niet over de toekomst'. Hoe zit dat?

Nu antwoord ik op de vraag of God Zijn volk verstoten heeft: 'Volstrekt niet'. Dat lijkt aan de buitenkant zo te zijn, maar dan heb je niet goed opgelet. Want God doet precies wat Hij gezegd heeft. Hij heeft de zaligheid gedeponereerd in Lands end, in Finistere, aan de eilanden der zee, in het westen, aan de einden der aarde, aan degenen die ter zee voeren. God vervult Zijn beloften en daar leven wij uit. En dan lees je de geschiedenis van Jozef opnieuw. En dan bedenk je dat wat daar uitgebeeld wordt, koningschap, heerlijkheid, leven in overvloed in Egypte, in het buitenland, dat dat precies is waar wij aan hebben deel gekregen. Wij kwamen bij die koning daar in Egypte om leven te halen en kijk eens aan, het was Jozef.

Wij komen tot de Heere Jezus Christus, Die eenmaal leed en stierf, een Jood. Maar bij nader inzien komen wij tot Hem en Hij blijkt de vertegenwoordiger te zijn van Jozef, van de beloften omtrent het eerstgeboorterecht. Hij brengt ons in het buitenland. Zoals de koningen uit het huis van David al sinds eeuwen niet meer in Jeruzalem op de

troon zitten, maar in het buitenland. Daar hebben we het over. Het was Jozef. Toen de Heer Zijn ogen opsloeg en 'papa' moest leren zeggen, toen moest Hij leren wie dat was; en het was Jozef.

Toen Hij opstond uit de dood op eerst Paasdag, toen was Hij in de hof van Jozef. Dat is niet zomaar zo. Als je die dingen kent, dan ga je vervolgens alsnog dat rijtje uit Rom. 9 – 11 invullen en afmaken.

Niet Israël heeft het verkregen maar de anderen. Wie zijn dat?

Hun tafel worde tot een strik en tot een val. Hebben zij gestruikeld opdat zij vallen zouden? Wie zijn dat? Maar door hun val is de zaligheid der heidenen geworden. Wie zijn die heidenen, die niet Joden? Door wie zou Israël tot jaloersheid verwekt worden? Door Lo-Ammi. Dan zet je al die Schriftplaatsen op een rijtje en doe je wat Lohman zei dat je moest doen, namelijk Schrift met Schrift vergelijken. Daarna kom je uiteindelijk bij het eind van het verhaal, waar inderdaad staat dat als de volheid der heidenen zal zijn binnengegaan in de beloofde heerlijkheid, als die vrucht uit Efraïm zal zijn weggenomen, het dan pas weer anders gaat.

Want dan staat er: 'En alzo (langs deze route) zal **geheel** Israël zalig worden, gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob. En dit is hun een verbond van Mij, als Ik hun zonden zal wegnemen'.

In de volgende verzen legt de apostel dan de wisselwerking uit tussen twee partijen. Dat kan je niet meer exclusief van toepassing brengen op de twee stammen van Juda en de Gemeente. Je kunt het alleen maar toepassen op de beide huizen Israëls. Er staat dan dat terwijl het ene ongehoorzaam is en het ander gehoorzaam, terwijl het ene het Woord van God verwerpt, het bij het andere terechtkomt en daarna, in de toekomst, wordt het weer omgedraaid.

Wij hebben barmhartigheid ontvangen door hun ongehoorzaamheid en zij zullen in de toekomst alsnog barmhartigheid ontvangen door onze barmhartigheid en gehoorzaamheid.

Kijk naar het rijtje dat je gemaakt hebt en over wie het gaat. Er staat gewoon dat God het werk afwisselt. Terwijl het ene huis ongehoorzaam is, is het andere huis gehoorzaam. Terwijl de één ja zegt en het niet doet, was het de ander die nee gezegd had en het toch doet. In die categorie leven wij vandaag. En in de toekomst zal alsnog geheel Israël zalig worden. In die volgorde, namelijk eerst weer Juda en als vervolg daarop alsnog Samária en weer de einden der aarde. Maar dat is in de dagen van de grote verdrukking die deze wereld te wachten staat. Wat

wij vandaag beleven is de weg daar naartoe. De ontkerstening van de tien stammen van Israël, de ondergang van hun koninkrijken, inclusief dat der Nederlanden. Dat is al heel lang aan de gang, want van een Great Britttish Empire is ook niet zo heel veel meer over. Het is alleen in naam nog wat, maar voor de rest is het totaal verarmd. Nederland trouwens ook, om van Amerika maar te zwijgen. Het stort met een noodgang in elkaar.

Iemand vroeg onlangs aan een econoom of we er nog weer bovenop komen. Zijn antwoord was dat dit op z'n vroegst over 15 jaar zo zou zijn. Wij komen er niet bovenop. Echt niet. U en ik, wij worden geroepen van bovenaf; wij zullen de Heer tegemoet gaan in de lucht. En wat de volkeren blijft, te beginnen met Israël, is de dag van de benauwdheid van Jakob. Over de twee stammen, over de tien stammen en over de rest van de wereld. Dat is wat er te gebeuren staat en wat in de Bijbel wordt aangekondigd.

Het profetisch woord laat echt niets buiten beschouwing. Dat is onze troost, want wij weten dat wat er ook gebeurt, de Heer met ons is. En ook al zijn we bij wijze van spreken dan nog maar met 7000 en al zullen we dan misschien onze toevlucht moeten nemen in de spelonken, want zo was het in de dagen van Elía, oké, dat is dan maar zo, maar het is niks verrassend. Het betekent niet dat de Heer ons aan ons lot heeft overgelaten. Het betekent alleen dat wij staan op een punt in de geschiedenis vlak voor het oordeel dat de Heer over de volkeren der aarde zal brengen. Over de 70 huizen van Israël, maar ook over de 70 volkeren der aarde. Daar gaat het naartoe. Met andere woorden, wij zien het begin van deze dingen, maar de Heer zei: 'Hef uw ogen opwaarts, want uw verlossing is nabij'.

Ik persoonlijk ga onder die dingen niet gebukt. Ik ben blij dat ik het mag weten en ik blij dat ik antwoord heb op vragen die ik voor een groot deel van m'n leven gehad heb. Maar het antwoord staat gewoon in de Bijbel. Wij hebben de zekerheid dat wat er ook gebeurt, God Zich houdt aan Zijn Woord. Dat de mens dat Woord afwijst en de Bijbel steeds kleiner maakt en steeds minder wil weten en daardoor uiteindelijk helemaal niets meer weet, daar ga ik enigszins onder gebukt, maar er staat in de Bijbel dat het zo zou gaan. Dus wie ben ik?

Het enige wat wij voor de wereld hebben is een woord en dat is: 'Kom tot uw Heiland. Kom tot aanvaarding van de Messias van Israël. Hij roept u vandaag om deel te hebben aan Zijn Gemeente van eerstgeborenen,

van erfgenamen van de beloften die gedaan zijn aan Abraham, Izaak en Jakob en Jozef'. Wij als gelovigen van vandaag ontvangen de hoogste plaats in Gods rangorde, namelijk in de hemel zelf en aan Zijn rechterhand. Dat leert de Bijbel en dat is wat God beloofd heeft. Dat is wat in ons hart niet is opgeklimmen, maar het is wat God bereid heeft voor degenen die Hem lief hebben en daar danken wij de Heer voor.